

Universitätsbibliothek Wuppertal

Xenophontis, Philosophi Et Imperatoris Clarissimi, Qvae Exstant Opera

Xenophon

Francofurti, 1596

Aemilii Porti ... in omnes Xenophontis libros notæ

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-331](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-331)

AE MILII PORTI, FRAN- CISCI PORTI CRETENSIS F. IN OMNES XENOPHONTIS LIBROS

NOTA.

Singularum paginarum numeri notis arithmetiis ordine notantur, & litera A. B. C. D. E. pagina partem indicant.

AG. 6. C. Eὐπίστατοι. Proculdubio A... ἐὺπιστατοι, πῶς ἐστὶν ἐὺπιστατοι legendum, i. obedientissimi, vel, obtemperantissimi, vel summa obedientia praediti. Veræ sunt rationes, quas doctissimus Leunclavius affert, pag. 1021. 1022. 1023. Quare tanti viri auctoritatem sequutus quosdam Sophoclis versus emendare non dubitarim. In Antigone, pag. ex Henrici Stephani typis 223.

Τὸ μὴ πηχρῆν πῆς ἀπείσοισι παθεῖν.

Scholia græca. Δείπῃ ἢ δῖα. δῖα τὸ μὴ ὀπιπρῆν, μηδὲ συχρῆν πῆς ἀπείσοισιν. ἔλεγον δὲ πῶς πειθῶ, πῆσιν. At in textu quidem legendum, πῆς ἀπείσοισιν. In scholiis verò, pro πῆσιν, fortasse πείσιν, scribendum, ἀπείσοισιν.

Idem Soph. in eadem fabula, pag. 230. 4. ἀπείσοισιν habet, pro ἀπείσοισι. Itē pag. 241. 4. pro ἀπείσοισιν, scribendum ἀπείσοισιν. Idem in Trachiniis, pag. 373. 5. pro ἀπείσοισι, scribendum ἀπείσοισι. Item pag. 374. 13. pro ἀπείσοισι, legendum ἀπείσοισι. Itē pag. 374. 18. pro ἀπείσοισιν, legendum ἀπείσοισιν. quod manifestè patet ex præcedenti versu, cuius hæc sunt verba,

Πείθου τὸ ἰδὲ μοι μεγάλα πείσοισι ἐμοί,

Quibus opponit,

Σμικροῖς ἀπείσοισιν, πῶς πάρος συχρῆν χρεῖν.

Quamquam fortasse quis propter illud præcedens πείσοισιν, dixerit ἀπείσοισιν scribendum. Quod sensum non ineptum habet. πείσοισι (ἀπείσοισιν) πείσοισιν (ἀπείσοισιν). Idem Soph. eadem pag. paulo post,

ἀλλὰ μοι θεῶν ἀρετῆ

Μενεῖ σ' ἀπείσοισιν πῆς ἐμοῖς λόγοις. Hic si ἀπείσοισιν retineas, significabit τὸ πείσοισιν, qui fidē habere noluit. Si verò scribas ἀπείσοισιν, idem valebit ac τὸ ἀπείσοισιν, qui parere noluit. Idem in Philoctete, pag. 429. 3. Philoctetes est qui loquitur, & secum ipse consultat, utrum Neoptolemi verbis fidem habere, ac obtemperare debeat, an non. Quare in has voces erumpit.

Οἱμοι, πῆ δὲ πῶς ἀπείσοισιν λόγοις; Sed utro modo legendum censeas, atque rem accipias, ex utraque lectione commodus sensus elicitur. Quare hoc saltem loco nihil temere mouendū. Quamuis autem neque πείσοισιν, neque πείσοισιν, pro πείσοισιν & πείσοισιν dicatur (ut à peritissimo linguæ græcæ viro iam obseruatum pag. 1023. B.) tamen & πείσοισιν, & πείσοισιν dicitur. Sed illud quidem est aoristi secundum actiui, à πείσοισιν. Nam ut à λείπω, ἔλιπον, λιπῶν, sic etiā à πείσοισιν, ἔπιθον, πείσοισιν, te itē dici potest. Hoc verò πείσοισιν est aorist. 2. medii, ut ab ἐπιπέσω, τὸ λιπέσω, sic ab ὀπιπρῆν, τὸ πείσοισιν. Quinetiam apud

poetas sæpe reperias τὸ πείσοισιν. d. circumflexum pro grauitono πείσοισιν, pareo, morem gero, obtempero. Homerus Iliados Δ. pag. ex Crispini typis 151. 24.

Μαίον ἀρετῆς ἀπείσοισιν πείσοισιν πείσοισιν.

Idem Iliados I. pag. 311. 2.

Ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην, φρεσὶ λευκαλέησι πείσοισιν.

Hoc autem verbum circumflexum ab aor. 2. act. ἔπιθον poeticè formatur. Nam apud orationis solutæ scriptores hoc non reperitur, quod ego saltem legerim, ac obseruarim. Interdum idem valet ac τὸ πείσοισιν, fretus. Hesiodus, ἀνέμοισι πείσοισιν, ventis fretus, ventis obtemperans, ventis cedens, iisque morem gerens. Nam hoc utroque modo iam rectè verti, sumique potest.

Pag. 31. E. Ἀντισμῶπρον. Hæc lectio est bona. Quare nihil mutandum. Sic & Plurarchus ἐν τῷ περὶ πείσοισιν ἀρχῆς. Καταμάτοισι δὲ αὐτὸς ἀντισμῶν, καὶ πλείουστον ὀπιπρῆν, καὶ πῶς ὄσιν. Ab hoc igitur positio ἀντισμῶν (quod ab ἀντίω deductū) comparatiuus iste formatur, ἀντισμῶπρον, cuius interpretatio ad marginem videtur notata, ἀντισμῶπρον, & ἀντισμῶπρον, quod hæc magis vsitata videantur.

Eadem pag. E. Πείσοισιν ἀντισμῶπρον φρένιμοι ἔσιν. Huc opportunè referri possunt elegantes Æschyli versus de Amphiarao vate scripti ἐν ἐπιπρῆν ὀπιπρῆν, pag. ex H. St. typis 100.

Οὐ γὰρ δοκῆν ἀεισοῖς, ἀλλ' ἔσιν ἔλεει,

Βαθείαν ἀλοκα δῖα φρενὸς καρπούμενος,

Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστῆνοι βουλεύματα.

Contra verò Minerva Eumenidum choro dicitur τῆς Εὐμενίδων Æschyli, pag. 286.

Κλέειν δικαίως μάλλον, ἢ πείσοισιν δέλει. Vide infra pag. 732. A.

Pag. 36. A. Οἱ λαγῶ) Si codices mendo carent, τὸ ἀπείσοισιν, καὶ ἰωνικῶς ex diphthongo sublatum dices. Nam alioqui οἱ λαγῶ, pro communi οἱ λαγῶι, πῶς ἐστὶν οἱ λαγῶι scribendum videretur, ut οἱ Μενέλαω, pro οἱ Μενέλαοι. sic pag. 37. D. ἰλεω, pro ἰλαοι. Eustath. tamen hac de re paucis ista tradit, λαγῶι, καὶ λαγῶ ὅτι εὐθείας πληθυντικῆς ἀμφότερα εἰσὶν ἐν χρεῖσι. Quare nihil ἀβασανίστως τῶν πῶς παλαιῶν γράμμεν recentioribus est innouandum.

Pag. 40. D. Τοῖς ἡμέτεροις. Sic & in superiore editione scribitur, & in utraque, versio latina habet, arma vestris similia. Verum, nostris est dicendum, alioqui πῆς ἡμέτεροις esset scribendum. At ex præcedentibus illis verbis, ὡς πείσοισιν ὀπιπρῆν ἐπιπέσω πῶσι Πέρσαις πῆς πείσοισιν, οἱ ἀπείσοισιν ἔλεγον οἱ παρ' ἡμῶν, &c. facillè coniciet non ἡμέτεροις: at ἡμέτεροις legendum, &c. nostris, vertendū. Hoc ipsum & ex sequentibus apparet. Sic enim ipse Cyrus infra pag. 41. C. ad Persas verba faciens,

INDEX

dicit, Ἐξείσι δὲ ὑμῖν λαβοῦσιν ὄπλα, οἷά τῳ ἡμῖν ἐχόμεν. Latina versio, armis, qualia nostra sunt. Quamuis autem hoc parui momenti videatur esse, nequaquam tamen est aspernanda. Nam vel minima orationis particula, quæ fuerit corrupta, saepe lectori maximam exhibet molestiam. Facilis fuit lapsus ob quandam affinitatem, quæ intercedit inter istas voces, Vestris, & Nostris, quæ longè maior est in græcis, ὑμῆτεροις, & ἡμῆτεροις. Quare lectorem monere volui, quia latinam viri doctissimi versionem duabus diuersis editionibus excusam, ego mentem interpretis ignorâs, hoc loco mutare non sum ausus, ne quis me nimis temeritatis accensaret.

Pag. 48. D. Καὶ ὁ κέρως ἐπιπρεσῆς τῶ, ἀρ' οὐὸ & c.) Ut latina græcis commodè respondeant, hæc ita potius latinè sunt reddenda. Cyrus autem ad hoc subiecit, an igitur per Deos optimum fuerit hæc de re ad exercitum referre, vtrum, & c. Deinde post vocem Præmia, interrogationis nota addenda, quæ extat in vtraque editione græca, licet in vtraque latina desideretur. Interpret enim hic, vt & sexcentis aliis in locis facere non dubitat, liberiores interpretationem, & à verbis græcis paulo remotiorem est sequutus. Quamobrem eius interpretationem intactam conuictò reliqui. Lectorem tamen hæc quoque de re monere volui. Post illud πῶς, distinctione addidi necessariam, vt infra, post ὁπιστάτας addendam constabat.

Pag. 51. C. D. Ὁ πόταν ἢ ἑκατος δευνοηθῆ, ὡς ἄλλος ἐ-
σαι ὁ παρῶτων, κ' ἐν αὐτὸς μαλακί(ς). Idem fere & Demosthenes sub tertia Philippicæ finem, his verbis dicit, Εἰ δὲ βούλεται, ζητῶν ἑκατος καθεδῆται, ἔ-
πως μὴ δὲν αὐτὸς ποιήσει σκοπῶν, & c. Deinde, εἰ γὰρ οἴηται
[οἱ τὰ δέοντα ὑπὸ ὑμῶν ποιήσονται,] εὐρύτω αὐτὰλαι, ἔνεκα
δὲ μὴ δὲν ὑμᾶς αὐτοὺς ποιῶν ἐθέλων, ἀλλ' ἐκ εἰσῆν.

Pag. 59. E. Ὄγμενον) Error est manifestus. Legendum enim ὄγμενον, à verbo ὄγμειώ, quod propriè dicitur de messoribus, qui longa serie, ordine procedentes, in aruis, segetibusque metunt. Hoc disertissimis verbis testatur Suidas, ὄγμενον (inquit) Ἐροφῶν ἐν Β. αὐτὸ τῷ, ἐπορεύοντο. ὡς δὲ πὸν ὄγμον, πὸν σημαίνοντα πλὴν καὶ τῶν ὁδῶν ἢ δὲ διερχόντων. Sic in Aldina, in Mediolanensi, & Basiliensi Suidæ editione scriptum extat. Quamquam antè, ὄγμον, ὄξυπῶνος legebatur, quod eiusdem Suidæ auctoritatem sequutus emendauit. Nam vocem ὄγμος alibi παροξυπῶνος, idque rectè scriptam habet. Quid autem sit ὄγμος, his verbis declarat. Ὁ γμος, ἢ καὶ τὸν ἐφοδὸς ἢ δὲ διερχῶν, καὶ ὄγμη σαχῶν. vbi legendum potius videtur, ὄγμοι σαχῶν. Idem eodem in loco, Sophoclis versum affert, qui extat in Philoctete, pag. 383. Hæc sunt poetæ verba, quibus Neoptolemus vtitur,

Δῆλον ἔμοιγ' ὡς φοβῆς χρεῖα
Σπῆρον ὄγμειά πῶνδὲ πέλας ποῦ.

Scolia græca, Ὁ γμος, ἢ ὅτι τὸν φυτῶν, ἔ ἢ τῶν. [ὄξεν πὸν ὄγμειά, πὸν καὶ τῶν ἐπορεύομαι. Hæc enim in illis scholiis desiderari suspicor, vt ex sequentibus conici potest. Subiicitur enim illius verbi ὄγμειά interpretatio.] νῦν δὲ, αὐτὸ πὸν ἐφεξῆς πορεύεται. Eustath. verò, Ὁ γμος, (inquit) ὁ ἀροτραεὶς πόπος, καὶ ἀνοίγεις ἀρόρω, ὡς δὲ τὸ οἴζον, καὶ ὄγμοις, ἢ ὅτι τῶν, καὶ ἀλακρόδης φυτῶν, ὡς δὲ τὸ ἔλλω, ἢ τὸ ἄζον, καὶ κανονικῶς βαρυνέται πῶνδὲ ποῦ. Hæc ideo pluribus sum sequutus, quòd & in prior editione, pro isto vocabulo ὄγμενον, scriptum esset ὄρμησον, & in poste-

riore, in textu quidem, corruptum vocabulum extaret, ὄγμενον, in margine verò, ὄρμησον, pro ὄρμησον. At errorem meridiana luce clariorè emendandum esse constat. Erroris hæc fuit origo, si quid coniecturis credendum. In vetusto codice, sine vlla abbreviatione, aut literarum ligatura, vt vulgo vocatur, scribebatur ὄγμενον, typographus verò per imprudenciam, pro v in excudendo posuit. Hinc natum hoc monstrum ὄγμενον, quod modò in ὄρμησον, modò in ὄρμησον, καὶ νῆ, καὶ ἀπίστω
B μὴ λαμβανῶσιν μετεμορφώθη. Leuis quidem error, at difficultas grauis, quæ tot, tantisque viros tandiu torfit, suspensos tenuit, & in varias partes agitauit. Sed miserum hoc vocabulum ὄγμενον, grauisissimis emendationum fluctibus iactatum, tandem ad portum optatum venit, & in pristinas sedes, vnde præter meritum exulabat, se feliciter restitutum lætatur. Veremus autè, ὄγμενον αὐτῶ, Longa serie, vel simpliciter, ordine, messorum instar, ante ipsum procedebat. Quoniam autem
C πὸν πῶνδος nomen est, quod à Grammaticis collectiuum appellatur, quod ἀδελφώρας tam singulari, quàm plurali gaudet, ideo Xenophon dixit ὄγμενον, aliàs ὄγμειον, commodè diciturus. Hinc igitur patet, hoc verbum, si scribatur, vt scribendum constat, vsitatum esse, nec vt insolens à nobis repudiandum.

Pag. 60. B. E' πᾶ ἢ δὲ δηνήσεν) Si codex sanus, hoc δηνήσεν ad præcedens κράπιμα referretur. Alioqui δηνήσεν est scribendum: quod ad illa αὐτῶ, & ἀπὸ χονῶς, est referendum.

Pag. 69. A. Δῶης) Si vox mendo caret, ἀπικῶς, ἔ ἰωνικῶς πὸν ἰ sublatum dices. Communiter enim dicitur δῶης, atticè, & poeticè, δῶης, versa οἰ in φ, & rursus πὸν ἰ atticè sublatum erit.

Ibidem C. Μηδὲν αὐτῶν καθετῆς) Si codex est sanus, erit ἔλλειψις Atticis familiaris, & subaudietur ὑπὸ. Vel hoc ipsum addendum, vt quibusdam placet.

Ibidem E. Quamuis non improbem quod Leunclauius in suis notis hic prolixè tradit, hoc tamen addam, fortasse Xenophontem dicere voluisse, ὡς ἀφρονεστέρας, id est dementiores, ac proinde immodestiores, & in Venerem, legitimis maritis contrèptis, procliuiores. Quod ex ipsius Xenophontis, & Leunclauij verbis in hunc locum scriptis facile colligi potest. Hanc meam coniecturam & Euripides confirmat, qui πλὴν Ἀφροδίτῳ, quam Latini Venerem vocant, ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης, id est dementia nomen deductum habuisse canit. Sic enim ille
F λέγει Τρωάσι, pag. ex Plantini typis 510.

Τὰ μῶσα γὰρ πάντ' ἔστιν Ἀφροδίτῃ βροπιῖς,
καὶ πῶνδ' ὀργῶς ἀφροσύνης ἀφ' ἧς.

Per imprudenciam autem, & propter magnam vocum affinitatem, quæ inter ὡς ἀφρονεστέρας, & ὡς ἀφρονεστέρας intercedit, typographus hic videretur errasse. Quod autem Venus ad immodestum vitæ genus, ad dementia, ac insaniam homines adigat, eum alij multi pluribus hoc testantur, tum & Sophocles in Antigone, pag. 245. 246, vbi de iniuncta Amoris vi Chorum verba facientem introducit, & inter cætera, hæc quoque dicit,

ὁ δὲ ἔχων [πὸν ἔρωτα,] μέμνην.
Σὺ καὶ δικαίων ἀδικούς
Φρένας ὡς ἀπὸ τῆς λώβας.

Scholiagrapha, oi γδ σαφρονες, & δικαιοι, οι μιν ισοι καλλους ζωακων, οι δ ισοι κτηματων οπιθυμιας τω ιαυτων φουσι ηρησαντο.

μαχος γδ εμπαρει θεος Αφροδιτα.

Sensus autem horum Xenophontis verborum hic erit, Quomodo qui viros alios cum suis vxoribus intra domesticos parietes nimium familiariter agentes, & colloquētes deprehendūt, eos interficiunt, non quod eos adulteros esse putent, neque quod suas vxores ab illis iam corruptas, & constupratas arbitrentur, aut ad amorem venereum incitatas quod in mulieres pudicas, & sana mente praeditas minimē cadit: sed quod hac nimia consuetudinis, & colloquiorum familiaritate debitum legitimis maritis amorem minui, & ab illis ad alios transferri suspicetur, illos pro hostibus habent, sic etiam ego, qui animaduertebam filium meum istius hominis disciplina, praecipisque sic affectum, vt suum praecceptorem, magis quam me parentem suspiceret, ac admiraretur, inuidia stimulis actus, iustoq; dolore percitus, hunc interfeci.

Pag. 70. E. Νωδ (ωπα) Hac ita commodius ad verbum reddi possunt. Nunc verò montes isti sunt ne deserti? Quod propter interrogationem sic est vertendum, quae in altera liberiore interpretatione locum ad eò commodum habere non videtur.

Pag. 72. A. Ad marginem in vtraque editione sic erat vitiose scriptum, επων οπειδειη, quae sic legenda, επειδειη πω.

Pag. 77. A. Ο που οπιτυχενοιεν) Interpres, Vbi cumque in feras incidisset. Quomobrem hoc ad Cyrum solum refert. Vnde suspicor eum fortasse codicem aliquem fuisse naetua, in quo scribebatur, οπιτυχενοι αν, quod tam ex praecedentibus, quam sequentibus Xenophontis verbis colligi potest. Hoc moneo, quia si vulgatam lectionem retineas, illud οπιτυχενοιεν ad omnes Cyri socios erit referendum, ac vertendum, Incidissent. Est enim pluralis, non singularis numeri. Vel Interpres hic etiam, vt & alibi passim, liberiore interpretatione est sequutus, verbis non mordicus harēs, maioremque sensus, quam verborum rationem habens.

Pag. 80. E. Γεολοφους) Fortasse melius, si per ω scribas γεολοφους, vt & alibi Xenophon scribit. Sic & alii. Theocritus Idyllio primo,

Δης πη πιν Νυμφαν, λης αι πολε τη δε καθιζας Ως το καταν πες πυ το γεολοφον, απ μωελα.

Pag. 82. Του ωεαρου) Interpres vertit, Illos, qui vltimis in cohortium partibus curabant. Quare vocem ωεαρου probat, quam deductam dices, ωεα το ωεαν αγνη, ηρωω φρον πδω εχην, i. curam gerere. Sed plus erit in latina versione, quam vox graeca ferat. Quare malim ωεαρου legerē, vt in aliis editionibus legitur. Ουεαρου verò, (quod vocabulum historicis est familiarissimum) vocatur ο της ωεας αργος, i. agminis extremi dux. Ουεα γδ μεταφορικως κηλειται το πλευται, ν ολου η στρατιωματος, η προς ταγματος μέρος, ο δε πύτη τα μέροις ηχημων ωεαρου. Exercitus enim bruto animali saepe assimilatur, eique frons, os, cornua, latera, alae, cauda, & alia huiuscemodi per quandam similitudinem, ac proportionem, quam exercituum corpus cum brutorum corporibus habet, tribui solent. De quibus nominibus,

eorumque veris rationibus, consule Aelianum, & alios, qui de re militari scripserūt. Idem interpretes πους ωεαρου, vt scriptum legitur pag. 325. E. à tergo curantes vocat, & 326. B. & 329. E. & alibi, quasi ωεαρου legerit. vel αδρα φάρος, vtranque lectionem retineri posse iudicat, hanc tamen vocem sic interpretari voluit, vt το ωεαρου officium melius indicaret.

Pag. 38. C. Οι μιν νικωντες στω(ονται) Xenophon ad illud Homericum alludere videtur, Iliados E. 191. 2.

Α υδρων αιδομενων πλεονες σοοι, ηε πεφαι.

Pag. 88. A. Vocem απολαθης, quae est interpretatio alterius, quae est in ipso textu, αβλαθης, corruptam esse suspicor, & sic emendandam arbitror, vt ex ea, quae ex duabus in vnam coaluerat, duae separatae fiant, απο βλαθης, πυ τεσι πορω της βλαθης αν. Leuis est mutatio, quam vsus, sensusq; flagitat. Απο autem, αν η το πορω, vnde & αποθεν, & αποθεν, ηρωω πορωθεν, non solum apud poetas: sed etiam apud orationis soluta scriptores, vt apud Thucydidem, & Aristotelem, sepe reperias, quod olim à nobis, & in nostra Thucydidis postrema editione obseruatum.

Pag. 101. D. Είγομαι) Malim γίγωμαι, vt sit subiunctiuus modus. Hoc sensus ipse flagitat.

Pag. 117. B. Υμιν εν κειρω) Sic in vtraque editione scriptum extat, & tamen in vtraque versione legitur, nobis, non autem vobis, vt hoc υμιν indicat. Sed si, nobis, bonum, ergo ημιν in textu scribendum.

Pag. 118. B. Α κ' ερω με, εφη, ο βασιλευ. βασιλευς με γαρ.) Proculdubio locus est mutilus, vt & ab aliis ante nos obseruatum. Sed ex praecedentibus colligitur quomodo locus integer fieri possit, sic nimirum. Α κ' ερω μεν, εφη, οπως γινωσκω, ετω κει πιηθε, ο βασιλευ. βασιλευς γαρ &c. Quamquam si το εφη tolleretur, nihil incommodi hinc sequeretur. Sic enim supra Xenophon, υμεις δε οπως κει γινωσκητε, ουτω ε ποιειτε. Quoniam autem ille, qui iam verba facit, Cyrum appellat Regem, ideo nunc tuorum dictorum reddit rationem, quam eleganti similitudine, & collatione ab apum rege sumpta perbellè exornat, ac illustrat.

Pag. 119. A. Ευ ποιων ημας) Vtraque latina versio habet, si bene de vobis mereatur. At de nobis dicendum, vt emendauit: quod ex illis ημιν οντες, quae praecedunt, facile patet. Hic error in his pronominibus interpretandis frequēs occurrit. Hoc autem accidit propter vocalium quandam affinitatem, quae inter pronuntiandum exauditur, licet ipsum discrimen, quod est inter υμεις, & ημεις, ex vocis sono discerni nequeat.

Pag. 124. E. Χρηματων) πυτισι ωεαματων, quod obiter obseruandum. Suidas, χρημα, ωεαγμα. Hoc ipsum exemplis confirmat. ο ποδ μουτου Σαλμυνηυς μικρον η χρημα. ωεα αι τον λω. Idem, ωεας τω Ερινυιαν υλνω εθεομιν, & εδον ερω χρημα εζαισιον. Ibidem, η χρημα της δεξιαστωσ οπιαρωχων. Ibidem, χρημα, ωεαγμα. μεγα η χρημα, & θαυμασιον. Et, ει κελαν αι βοων α γελη μεγα η η χρημα. Idem affert & Herodoti auctoritatem, λω η ποδ χριστωνος η χρημα αφορητην. Huc addantur & Theognidis exempla. Sic enim ille pag. 11. versu 64.

Χρημα δε συμμιξης μηδενι μηδ οποιω.

Idem versu 70. hoc aperit alio vocabulo notiore,

CCee

Εὐτ' ἀπὸ δουραίων τρηγῆμι' ἐθέλης πλέσαι.

Idem versu 86.

Αἰδώς, ἢ αἰσχρὸν χρεῖμα ὅτι κέρδος ἀγῆ.

Si igitur Suidæ verbis fides est adhibenda, hoc loco nihil mutandum. At fortasse quis obiiciat, in singulari quidem numero τὸ χρεῖμα, αὐτὸ τοῦ περιμαῖος rectè poni, sed in plurali τὰ χρεῖματα, αὐτὸ τῶν περιμαῖων in vsu non reperi. Cui sententiæ ne ego quidem pertinaciter repugnare velim. Quare περιμαῖων, pro χρεῖμάτων, in ipso textu legendum erit, vt Leunclavius in suis notis opportunè monet.

Pag. 141. E. Επιστολῶν] Ἐν πρῶτῳ. hoc autem ποιητικῶς προῦ. Æschylus ἐν Προμηθεὶ δεσμώτῃ, statim in principio,

Ἦ φαστε, σοὶ δ' ἔχρη μέλειν ὀπισθολαί,

Ἄς σοι πατὴρ ἐφέιπο.

ὀπισθολαί, ὀπισθολαί.

Scholiæ græca,

Pag. 150. Ὡν αἰεὺ] Interpres & hîc, & pag. 161. B. 250. E. 286. A. 298. D. 417. A. & multis aliis in locis, hoc vertit, Absque quibus sit. Græca tamen verba sonant, sine quibus. Sed hanc interpretis constantem interpretationem mutare non sum ausus, veritus ne quis ἀρχαϊσμός, ἢ καὶ μάλλον νεωπεισμός πῆς πολλοῖς ἀγῶσος hîc lateret.

Pag. 160. D. Τῶν λυδίων] Sunt qui τῶν λυδίων legendum censent. Ego verò, τῶν λυδίας legèdum arbitror. facilis error, leuis mutatio.

Pag. 169. E. Μέλα σοδ' αἰδώς ἀγαθῶδ'] Hæc ita in vtraque editione latina extant, Malle me tecum, strenuè se gerente, simul terra obrui, quàm cum infami, & ipsa infamis viuere. Sed recepta linguæ latinæ structura postulat, vt dicamus, strenuè te gerente, simul terra obrui, quàm cum infami & ipsam infamem viuere. Qui constructionem horum verborum attentè perpendet, is nostram coniecturam non damnabit. Sed vt concedam (quod tamen parum probabile videtur) hîc esse græcismum. Græci enim ἀδελφός nominatiuos, & accusatiuos ante, & post infinitiuos ponunt, vt, εἶπεν αὐτὸς ἤξειν, αὐτὸς πῶ, αὐτὸν, & λέγει ἀγαθός ἐστι, αὐτὸς πῶ, εἰ αὐτὸν ἀγαθόν ἐστι, & νομίζει πάντων ἐστὶ πάχτος, αὐτὸς πῶ, εἰ αὐτὸν ἐστὶ πάχτος, quem græcismum Catullus est imitatus, vbi verba facit de Phaello, quo in patriam est reuectus, epigrammate 4. pag. 9.

Phaelus ille, quem videtis hospites, Aut fuisse nauium celerrimus.

Quamuis inquam hoc interpretationis latinæ genus græcismo possimus excusare, tamen illud, se, pro, te, non puto caterè mendo. Qua de re lector obiter monendus, ne putet nos in hac postrema Xenophontæ interpretationis editione recognoscenda negligentes fuisse, ita vt ea, quæ difficultatis aliquid haberent, inconsideratè præterire voluerimus.

Pag. 175. B. Κεῖ πρὸς φανῆαι] Vtraque editio sic habet. sed vel φανῆαι per εἰ diphthogum circumflexam scribendum, vt sit futuri secundi mediî, φανούμαι, φανῆαι, φανῆται. vel φανῆαι περιπαροξυπίνως, vt sit subiunctiuus aor. 2. med. parum vsitati, ἐφανόμεν. ου. επ. vnde subiun. εἰαν φανώμαι. η. ηται. &c.

Pag. 177. C. Διαχωρήσαι] Τὸ διαχωρεῖν hoc loco (vt ex sequentibus apparet) nihil aliud videtur significare, quàm τὸ χωροῦντα, ποῦ τίς πορεύμενον, διαφεύ-

γεν. Quare nihil mutandum. Apud Hippocratein verò τὸ διαχωρεῖν, καὶ τὸ διαχωρήματα, longè alias habent significationes, de quibus consule Hippocratis Oeconomiam.

Pag. 186. E. Lectione εἰσήλας, quæ erat in priorè editione, & quæ postea ex textu sublata fuit, & ad marginem annotata, commodè retinere possumus, quamuis hîc nulla sit castellorum expugnatio. Hoc enim verbo εἰσάλλειν, insignem rei peractæ celeritatem à Xenophonte significatam dicemus. Hoc verbum ἰσχυροῦσιν μετὰ μαχίσης ἐμφαστως, καὶ ἐπαργείας habebit. Quamobrem si in pristinas sedes restitueretur, non malè res haberet.

Pag. 190. C. Τὸ σπᾶνυμα καὶ τὴν εἰς δώδεκα μέρη] Vel εἰς subauditur, vel per imprudentiam à typographis præteritum. Nisi fortè quis illos accusatiuos δώδεκα μέρη dicat regi à præpositione καὶ, quæ cum ἔνευε est iuncta, vt sit, καὶ δώδεκα μέρη ἔνευε τὸ σπᾶνυμα. Quamuis autem hoc non sit temere reiciendum, cauendum tamen ne loquendi genus ὁδὸς κενιδιωμένον habeatur.

Pag. 196. A. Α' πῆδωσαν] Vel ἀπέδωκαν legèdum, vt sit aor. 1. act. vel ἀπέδωσαν, vt sit aor. 2. Illud, per ὦ, hoc, per ὀ scribitur. Error manifestus.

Pag. 197. D. Ὅπως μνηύσαισι τῶν πῆς ἀρετῆς ἀσκησιν] πῆς πῆς φανερώσασιν, εἴπε φανερὸν πῆς πῆς ἀρετῆς ἀσκήσασιν. Xenophon pag. 198. D. πολὺ μᾶλλον ἀσκήσιν τῶν ἀρετῶν. & pag. 200. A. πῆς [φημὶ χρεῖναι] τῶν ἀρετῶν ἀσκήσιν; Marginis lectionem, μὴ αἰνῆσαι, nullo modo probare possum. Nam à verbo αἰνῆσαι formatur aorist. i. ex grammaticis præceptis, αἰνῆσα, non autem αἰνῆσαι. Ab illo αἰνῆσαι deducitur subiunctiuus αἰνῆσαι. η. η. &c. Sed si coniecturis locus aliquis est dandus, legendum puto sic, ὅπως μὴ ἀνῆσαι, vt sit tertia pluralis futuri ἀνῆσαι, à verbo ἀνῆσαι. Leuis est mutatio, quæ grauem tollit errorem, & lectionem, sensumque præclarum nobis præbet. Huiusmodi mutationem πῆς οὐ διφθόγῃ in ὦ, cum olim in variis Dionysii Halicarnassæi locis, tum etiam nuper in multis apud Thucydidem obseruauit, & in meis in hos auctores notis accuratè scripsi. Quamobrem ne hoc quidem nouum videbitur. Quòd autem hîc vel αἰνῆσαι, vel potius αἰνῆσαι legendum credam, ad hoc verbis Xenophontis adducor, qui pag. 198. C. rem eandem iisdem verbis vtens, sic exponit, ὅπου τῶν πῆς αἰνῆσαι τῶν ἀσκησιν.

Pag. 198. C. Μέγα μὲν γδ ἔργον τὸ ἀρχὴν καταπερῆσαι] Huc illud tritum carmen potest referi,

Non minor est virtus, quam querere, parta tueri.

Quod nos exercitationis causa sic olim reddidimus ad verbum,

Οὐχ ἦσαν ἀρετῆ, τὸ κτᾶσαι, κτῆσαι φυλάσσειν.

Ibidem D. Ὅταν πλεῖστα πῆς ἐχῆ, τότε πλεῖστοι καὶ φθονοδοσι.] Sophocles in Aiace μάστιγος φόρον idem confirmat, quum dicit,

Πρὸς γδ πῶν ἐχούθ' ὀφθόνος ἔρπει.

Pag. 203. C. Τοῦ κοινωνίας] Hæc lectio bona est. Quare non mutanda. Illud verò κοινωνίας, quod in margine scriptum extrat, est glossa, & interpretatio vocis obscurioris, ac minus vsitatæ. Κοινωνῶν autem vocatur socius, familiaris, & is, qui rerum aliquarum nobiscum est particeps: at vocabulum hoc est ποιητικῶς προῦ. Hoc tamen à Xenophonte vsur-

1168
vsurpatur & 206. B. pag. ex H. L.
etissimum
Pag. 10
πῶν] Hoc
declaratur
τῶν φιλῶν
habent
sectandū
rili fugien
ἰθὺ θεοῦ
Φύ
Δί
Ἐ
Κ
Α
Ἦ
Ν
Ο
Ἦ
Ἐ
Τ
Π
Pag. 2
ti sit obed
patet, qui
Π
Μ
Schol
πῆς.
Ibidem
ptum ex
hîc. q
bendum
πῆς leg
Quod, li
terdum
te, pag.
Schol
3. 146. M
Pag.
ne script
lo mod
scriber
Accent
verbi co
Eade
amore
bis hoc
pria can
micis, b
rigunt,
nibus n
ditis, in
& aliis l
leonibu
docet.
quasqu
lecebris
dammo
mansu
arbitra
quid qu
dicatur

vſurpatur & alibi, vt pag. 204. C. & D. & 205. D. A & 206. B. Pindarus hoc vitur τῶν Πυθίων εἶδει γ. pag. ex H. St. typis 198. 3.

κοινωνίᾳ παρ' εὐδυνάτω. i. Socium apud rectiffimum, i. æquiffimum, iuſtiſſimum.

Pag. 204. C. Ὡς περ οἱ πλεῖν ἀρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν] Hoc multo melius, ac felicius ab Æſchylo declaratur, cuius elegantiſſimos verſus in gratiam τῶν φιλομουσῶν hic ſcribere placuit, quia ſententias habent, quæ nos ad pietatem, & pietatis cultores ſectandum, & ad impietatem, impiōſque pro virili fugiendum adhortantur. Sic autem illæ ἐν ἐπιπέδῳ Θηέαις, pag. 100. Eteocles eſt, qui loquitur,

Φεῦ πόδ' ἔλωμαι ἀστυνίας ὄρνιθος βροτοῖς
Δίχασρον αἰδρα πῖσι δυοσεβέστεροις.
Ἐν παντὶ κεραιγεῖ δ' ἐδ' ὀμιλίας κακῆς
Κάκιον ἔδεν, κεραιπὸς ἔκαστος.
Ἀπὸς ἀρουσε τὰ νῆα πνὸς ἀκαρπίζεται.
Ἡ γὰρ ἔλωις βασιλῆος εὐσεβῆς αἰὴρ
Ναυτῆσι θερμοῖς, καὶ πανουργία πνί,
Ὁλοκλιν αἰδρῶν σὺ θεοπίστῳ γῆρει.
Ἡ ξυὸς πολίταις αἰδρασί, δικαιοσύνῳ,
Ἐχθροῦς τε, καὶ θεῶν ἀμνημοσι,
Ταυτὴ κάρησας ἐδίκως ἀγρεύματα,
Πληγῆς θεοῦ μάστιγι παγκοινῶ δάμν.

Pag. 205. A. Τὸ δὲ αὐτὸ περὶ θεῶν] Quanti momenti ſit obedientia, ex iſtis eiufdem Æſchyli verſibus patet, qui ſunt in eadem fabula, pag. 79.

Πειθαρχία γὰρ ἐστὶ τῆς εὐταραξίας.
Μήτηρ, γυνὴ σωτήρος.

Scholia. γυνὴ σωτήρος. λέπει Διὸς, ἢ γυνὴ Διὸς σωτήρος.

Ibidem. Ταυτὴ.] Sic in vtraque editione ſcriptum extat, & tamen interpretatio Latina habet, hæc. quæ interpretatio ſi vera, in græco textu ſcribendum παροξυτόνως ταυτὴ. Alioqui ſi ταυτὴ δξυτόνως legas, accipiendum pro τὴν αὐτὴν. i. eandem. Quod, licet in hoc genere, caſūque ſit rarum, interdum tamen inuenitur. Sophocles in Philoctete, pag. 414. 6.

ταυτὴν ἢ πύτω γῶμαι ἰσχεῖς.

Scholia. ταυτὴν, τὴν αὐτὴν. Et Ariſtot. Rhet. lib. 3. 14. 6. M. ταυτὴν κεραιρεῖν, τὴν αὐτὴν appellat.

Pag. 208. A. Παρεπιήροτο] Sic in vtraque editione ſcriptum legitur. Verùm quia κεραιπὸς nullo modo dicitur, ideo vel κεραιπὸς, vel κεραιπὸς ſcribendum, vt ex grammaticis præceptis patet. Accentum autem in præcedentem ſyllabam ob verbi compoſitionem retractum dices.

Eadem pag. B. Καὶ πῶς κύνων ἐμπόειν] Qui canum amorem, fidemque ſibi conciliare ſtudent, illi ciſbis hoc efficiere conſueverunt, quos manu propria canibus edendos præbent, quinetiam eos amicis, bládísque vocibus ad cibos, quos iſtis porrigunt, appellant, inuitât, alliciunt. Allectos, manibus mulcent, fouent, nouísque cibis, atq; blanditiis, in amore, fide, officiôque continent. Idem & aliis brutis faciunt, atque ad eò vel iſtis vſis, & leonibus, vt quotidianus vſus, & experientia nos docet. Si igitur vel ferociſſimas, ac immaniſſimas quaſque belluas, vobum blanditiis, & ciborum illecebris ita lenimus, vt innatam feritatem quodammodo exuere, & quandam lenitatem atque manſuetudinem induere videantur, vt ſe nobis arbitrato noſtro tractandas facilè permittant, quid quaſo mirum, ſi de canibus idem hoc loco dicatur? Hoc enim animal non ſolùm eſt dome-

ſticum, nobisque perpetua conſuetudine familiariffimum: ſed etiam eſt φιλανθρωπότατον. Hæc autem ſimilitudo, qua Xenophon hic vtetur, nullam abſurditatem habebit. Quare vulgatam lectionem commodè retineri poſſe conſtat. Alteram lectionem, quæ eſt in margine, nec damno, nec reiicio: ſed nihil temere mutandum moneo.

Pag. 212. A. Καὶ τὰ χημάτα] Interpres latinus hæc ita vertit, Etiam opum reſpectu. Quare lectionem huiuſmodi naſtus videtur, καὶ χημάτα, vel, καὶ κεραιπὸς χημάτα. Quod veriſimilius. Nihil tamen mutandum.

Pag. 215. C. Ρ' ἀδωπὸς ἱματίοις] Sic appellantur virgatæ veſtes, & virgata ſaga, vel ſagula, qualiã Virgilius Æn. 8. 324. Gallis tribuit.

Galli per dumos aderant, arcemq; tenebant,
Deſenſi tenebris, & dono noctis opacæ.
Aurea caſarics ollis, atque aurea veſtis.
Virgatis lucent ſagulis.

Pag. 217. E. Διαταγῶν] Vera ſunt quæ Leuiclauius in ſuis notis de hoc verbo ſcribit. Horum confirmandorum cauſa nos quædam addemus, quæ apud Æſchyllum obſeruauimus. Prometheus de Ioue conqueritur in Prometheo vincto, pag. 11.

ποῖόν δ' ὁ νέος
Ταγὸς μακάρων ἐξέυρ' ἐπ' ἐμοῖ
Δεσπλὸν ἀεικῆ.

Hic Iupiter νέος ταγὸς μακάρων, i. Nouus beatorum [Deorum] princeps, ac imperator appellatur. Idem Æſchylus ἐν ἐπιπέδῳ Θηέαις 126. 5. Ταγὸς Περσῶν, Perſarum daces, principesq; vocat. Idem in Perſis, Νεῶν ταγὸν, claſſis præfectum, ſiue Prætozem appellat. Eufſtath. Ταγὸς, ἡγεμόνης, οἱ τὰ πῦ λαὸν πάσαντες. Hinc ταγὸς, αἰ. τὸ ἡγεμονεύω, καὶ ἀρχῶ, Dux ſum, præſum, imperium obtineo, & cum genitiuo iunctum extat apud eundem Æſchyllum in Perſis, pag. 162.

Ἐν αἰδρα πῖσις Ἀσιόδος μνησφόρου
Ταγῶν, ἔχοντα σκῆπτρον εὐδυντήτων.

Ab hoc autem ταγὸς, inferro ὅ ſit ταγὸς, vt à συλέω, συλεύω. compoſitum verò, εἰς ταγὸς, cuius interpretatio ad marginem eſt notata, τὸ εἰς τὰ πῖσις. Conſule noſtrum indicem græcolatinum, in voce ταγὸς.

Pag. 220. D. Μὴ π' ἀθλα λήψεται] Idem pro præclatè cecinit Euripides in Hecuba, pag. 10.

Ἐν τῷ δὲ γὰρ κάμνοισιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
Ὅτεν πῖς ἐδλός, ὅτε κεραιπὸς αἰὴρ,
Μηδὲν φέρηται τῷ κακόνων πλέον.

Nam vt canit Pindarus Nem.
ode 8. 434.

Ἀλλ' εἰ δ' ἀρετῆς, χλω-
ραῖς ἐέρταις, ὡς ὅτε δένδρον ἀϊσ-
σει, ὅφοις αἰδρῶν ἀερεῖσ' ἐν δικαίῳις
π, κεραιπὸς ὕψρον αἰδρα. -----
Virtus laudata crefcit.

Ὡς ἀμεινοῦ πῖς] Interpres in vtraque verſione ſic iſta vertit, Tu verò ſic te parato, ait Hyſtaſpas, &c. ſed ſi præcedentia Xenophontis verba conſideres attentè, videtur potius hoc Artabazo tribuendum. Artabazus enim Cyro dicebat non ex eodem auro poculum, munuſque ſibi datum, ex quo Chryſantæ datum. Cyrus verò promiſit ſe iſpſi quoque eiufdem generis munus daturum. Ar-

tabazus subiecit, quandonam hoc mihi dabis? Respondit Cyrus, ad annum trigefimum. Cui iam Artabazus, latitia plenus, animoque promissa præcipiens, ita responderet. Ergo, Cyre, tu quidem para te ad hoc mihi, tempore præstituto dandum, ego verò ad hoc, eodem tempore lubenter accipiendum me parabo. Nec enim ante mori volo, quam voti compos fiam.

Pag. 236. C. *Τίνα ἂν φοβήσεται πρὸς ἀδικεῖν*] Quoniam in latina versione verbum hoc ἀδικεῖν non est expressum, ideo locus ita videtur interpretandus. Quoniam nam verò quis adeò, ut fratrem, præferim si frater sit magnus, amplaque potentia præditus, iniuria afficere, lædere, ac offendere formidet?

Pag. 237. B. *Ἐγὼ πρὸν τῷ ἀνδρὶ πῖνον δυνάτω.*] Huc illud tritum carmen perbellè referri potest:

Stulte quid est somnus gelida nisi mortis imago?

Pag. 261. B. *Μέμνηο*] Si codex est sanus, hic optatius deducetur à verbo parum vsitato, *μνήσασθαι*, *ἀπὸ τῆς μνήσασθαι*, vel *μνήσθησθαι*. Alioqui scribendum esset, *μηνῆο*, ut *βηβηο*, *πεπιηο*, *κέκληο*, à *βεβήσασθαι*, *πεπιήσασθαι*, *κέκλήσασθαι*. Vide Eustath. in vocibus *μηνέω*, & *μηνήμιον*.

Pag. 268. B. *Ἐίπε γέ τι*] Mallem ἢ *περὶ τι*. Sensus hanc lectionem flagitare, interpres eam sequutus videtur.

Ibidem C. *Ἀφείλατο*] Suspicior legendum *ἀφείλατο*, *ἀφείλετο*, quod est aor. 2. med. ab *ἀφαιρέσθαι*, *οὐδμα*. quod ab inusitato *έλω*, unde aor. 2. aor. *έλον*. Si codex mendo caret, dices esse aorist. 1. med. ab inusitato *ἀφείλεμαι*. ω απ. Sed hoc quidem obseruandum, non etiam imitandum. Vix enim apud alium idem inuenias.

Pag. 269. A. *Βίκοις*] Sic in duabus editionibus hoc vocabulum *ὄξυπνονος* scripsum extat. Apud alios *παροξυπνονος*. Suidas, *Βίκοις*, τὸ ἀγρῶνον, & *βικίδιον*, *ἔστι ποτὶ τὴν ἀφροσύνην*. *Ξυνοφῶν*. *Κόρος γὰρ ἔπειπε βίκοις ἡμιδέεις οἴνου*. Eustath. *Βίκοι*, οἶνοδόχοι ἀγρῶνα, & ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σκευὴ μεγάλη. Unde conicio hic quoque *βίκοις παροξυπνονος* scribendum.

Pag. 270. A. *Πρὸς τὸ ἐκλεῖν*] *ἀπὸ τῆς ἐκλεῖν*. Hoc quidem longè frequentius reperias. Illud verò, non tam sæpe. Nam *καμνοπρεπίστρον* videtur. Vel est *ἐκλεῖν*. Subauditur enim τὸ *τραπὸν*, ut infra eadem pag. D. Xenophon loquitur, *εἰς τὸ τραπὸν πῖνον ἀφαιρέσθαι τὸν ἐκλεῖν*.

Pag. 271. C. *Ἐπὶ τὸ λόφον*] Dicendum potius esset *ἔσθ' ἢ τὸν λόφον*, vel *ἔσθ' ἢ τὸν λόφον*, vel *ἔσθ' ἢ τὸν λόφον*.

Pag. 273. C. *Ἐπὶ τὸν δὲ θυμένον*] Hinc non ineptè quis coniciat, & supra pag. 262. E. pro *πυθόμενος*, in textu *θυμένονος* legendum, id est, rem sacram faciens.

Pag. 276. C. *Ἐίπε ἦνα*] Cùm sit imperatiui aor. 2. aor. ex grammaticorum præceptis *εἰπε* ὄξυπνονος dicendum videtur. Si codex sanus, hoc obseruandum, non imitandum, quia præter morem, ab ἔπει ποῖτικο, deducetur imperatiuus *εἰπε*, qui in soluta oratione locum non habet.

Pag. 299. B. *Ἐπὶ τῆς*] Quoniam interpres interpretationem à græcis verbis paulo remotiorem sequutus videtur, quid verba græca sönent, hic scribendum putauit. Quæ nos etiam nunc animaduerrere oportet (nam in eiusmodi tempore, & in eo rerum statu, qui diligentem consi-

derationem flagitat, constituti] sumus) & cùm nos ipsos viros fortes esse, tum etiã alios [ad eandem fortitudinem] cohortari.

Pag. 301. C. *Ἀφαισιώτων*] *Ἀφαισιώτων* legendum videtur. Est autem genitiuus pluralis participii, quod sic formatur. *ἀφαισιώω*. fu. com. *ἀφαισιώω*, atticè, *ἀφαισιώω*, unde participium; *ἀφαισιώων*, *οὐδμα*, *υπὸν*, *υπὸν*, *υπὸν*, in fut. secundo. In vtraque tamen editione *ἀφαισιώων* extat, quod latinè versum, ut dederent, cùm potius, delerent, esset vertendum. Verùm quia mentem interpretis ignoro, versionem quidem eius hinc intactam reliqui, sed tamen lectorem paucis admonendum censui. Xenophon in Agelilao, pag. 669. B. futurum *ἀφαισιώω* vsurpat.

Pag. 310. A. *Διασχῆ*] Quia propter verbi compositionem accentus in præcedentem syllabam retrahitur, ideo fortasse *διασχῆ* παροξυπνονος scribendum. Hæc ipsa pag. C. *διασχῆ* rectè scriptum habemus. Sed si τὸ *διασχῆ* bene scriptum dicas, ergo & infra *διασχῆ* erit scribendum. *διέχων* autem hic accipitur non pro distare: sed pro explicari, aut laxari, hocque *μετωνυμικῶς* dictum. Quoties enim agmen explicatur, atq; laxatur, toties illi, qui conferta acie prius incedebant, iam minus conferti faciunt iter, & aliquod interualum inter se relinquunt. *διέχων* (*ἀλιεῖται*, *συνισθροῖται*, *πυκνοδοῖται*).

Pag. 330. D. *Ἡσυχῆ*] Si codex est sanus, hæc ita sunt accipienda, *ὡς καὶ μὴ δέσπῃ ἡσυχῆ*, ut sit ἑλληνικῆς Atticis familiaris. At fortasse præstaret *ἔχει* legere, quod respondebit τῷ *κοινοῖτο*, & τῷ *ὑπολύπει*.

Pag. 335. C. *Μίνεον*] Vel subauditur *αὐ* particula, ut pro futuro *μίνεον* accipiatur, vel etiam *μίνεον* legendum, quod verisimile.

Ibidem. D. *Γυμνῆται*] In sequenti linea *γυμνῆται* *περοσθελατωμένους* scribitur. Sed nihil mutandum. Nam illud præcedens deducitur à recto *γυμνῆται*, *ου*. Illud verò sequens, à *γυμνῆται*, *ἦται*. Hoc moneo, quia si nomen eiusdem esset declinationis, in eodem casu eundem etiam accentum haberet.

Pag. 338. C. *Ἐχόντες*] Quamuis non reificiam ea, quæ Leunclavius hic norauit, ut demonstrat quomodo locus sit accipiendus, hoc tamen addam, hic *σολομοφαιῆς* videri, probatis scriptoribus familiare. Dicendum enim esset ex vulgatis, tritisque grammaticorum regulis, siue præceptis, *ἔχοντες* εἰς τὰ ἔχοντες. Quum periculum aliquod ab hostibus sibi creatum iri putabant, in hæc loca munita se recipiebant. Eodem etiam modo dicendum, *εἰς τῶν*, τὰ ὀπίσθητα ἀνασκευασμένοι ἦσαν. Sed hoc loquendi genus est *πομπικῶν*, quod latini sunt imitati. Virgil. *Æn.* 5. 228. 231. ---; It clamor cælo. pro, in cælum. Hoc autem minimè nouum, ut patebit ex variis exemplis, quæ hic notare non granabimur, ut illis satisfiat, qui rem in dubium vocare vellent. Dionysius Halicarnass. antiq. Rom. lib. 1. pag. ex Wechelotypis, 8. lin. 38. *ἔπειτα Ἰππία*, & *Τρώας ἐλθεῖν ἰππία*, pro, εἰς *Ἰππία*. Idem lib. 7. 433. 434. *ἔπειτα ἰππία*, pro, εἰς *Ἰππία*.

Idem lib. 7. 499. C. *ἔπειτα ἰππία*, pro, εἰς *Ἰππία*. Et Thucyd. lib. 7. 499. C. *ἔπειτα ἰππία*, pro, εἰς *Ἰππία*. Xenophon pag. 643. C. *ἔπειτα ἰππία*, pro, εἰς *Ἰππία*. Idem pag. 656. C. *ἔπειτα ἰππία*, pro, εἰς *Ἰππία*. Qui plura habere cupit, is nostros commentarios in hos auctores olim scriptos cõsulat.

1172
Pag. 3
phontis v
nostru
tur.
Pag. 34
vel, ἀλλο
623. D. 3
Hæc eni
piis addi
tat, ut c
apparet.
Sophocle
atum, qu
liis tam p
dendos cu
ta extat i
ἀριμύ. pro
αὐτοῦ. Illu
en hic α
id est, ex
impious in
quendi g
εἰδὲν ἂ
αὶ cum in
pag. 36
26 & 27
& pag. 36
strum in
cula α.
Pag. 3
subiunct
error, v
tiam scrib
ditionibu
Pag.
tione in
docia. S
cortiger
quenti, B
phon iisd
ἡμῶν τῶ
terpreter
hic τῶν Ἰ
φλαστῶ
tinus inte
goniam a
ciendum.
Pag. 36
& alibi p
quitur,
erant et
men esse
textu pro
ter extat,
notari po
tandum.
Pag. 37
phontei l
vitur: at
quidam p
Nam hoc
nostras n
λίμυ. pr
ta lectio
Scribitur

Pag. 339. A. Εἴπετο γάρ] Exsequentibus Xenophontis verbis patet proculdubio legendum, εἴποντο γὰρ ὅτι οὐδὲν οἱ ἐκ τῆς κειμένης χάριτος. Illud εἴποντο, nostrum est, cætera Leunclauui notis debentur.

Pag. 346. D. Ὡς ἀλόγος αἰ] αἰ πὶ πδ, αἰς ἀλωθόμενου, vel, ἀλωθόμενου, πντέστιν ἀλίσκεσθαι μέλλοντες. Sic pag. 623. D. ἀποφυγῶν αἰ, pro, ἀποφευξούμενος positum. Hæc enim particula, αἰ, verbis, ac eorum participiis addita, vel subaudita, sæpe vim futuri denotat, vt cum multis aliis in locis, tum etiam hic apparet. Qua de re pluribus in nostris in totum Sophoclem commentariis à nobis olim est actum, quos, si Deus ceæptis fauceat, breui cum aliis tam paternis, quàm meis scriptis in lucem edendos curabo. Exemplum particulae αἰ subaudita extat infra, pag. 349. B. ἄλίσκεσθαι γὰρ ἐφασαν τῷ δρόμῳ. pro, ἀλίσκεσθαι γὰρ ἤγνων ἀλίσκεσθαι μέλλειν, ἢ ἀλωθήσεσθαι. Illud etiam obiter obseruandum, πὸ ἐφασαν hic αἰ πὶ πδ ὡνδ, positum videri. Dicebant, id est, existimabant. Sic in factis literis, Dixit impius in corde suo, pro, existimauit. Hoc loquendi genus passim occurrit. Quare nihil παραδόξον à nobis affertur. Exemplum particulae αἰ cum infinito præsentis, loco futuri, habemus pag. 361. E. ἄλλοτε αἰ μοι ἐνπνοί εἶ, ὅτι ἐχρῆν ὅτι ἐπιπέσεια. αἰ πὶ πδ, ἐνπνοί ἔσεσθαι, ὅτι ἐξεν. Vide & pag. 362. A. & 834. D. Qui plura cupit, nostrum indicem græcolatinum consulat in particula αἰ.

Pag. 351. B. Πορεύονται] Mallem πορεύων, vt sit subiunctiuu modi, pro futuro πορεύονται. Facilis error, vt ὀ pro ὦ, & contrà, per imprudenciam scribatur. Frequens hic error & in aliis editionibus.

Pag. 357. D. τῆς Παφλαγονίας] In vtraque editione interpres pro Paphlagonia, vertit, Cappadocia. Sed errorem luce meridiana clariorem corrigere non dubitauī, præsertim, cum pag. sequenti, B. vbi hæc ipsa de re verba fiunt, Xenophon iisdem fere verbis vtatur, ἢ ἔμπειρος γάρ εἰμι τῆς χάριτος τῶν Παφλαγόνων, & interpres hæc interpretetur, Paphlagonum regio. Quam enim hic τῶν Παφλαγόνων χάριτον appellat, eam supra Παφλαγονίαν vnica voce vocat, vt & pag. 372. vbi latinus interpres non Cappadociam: sed Paphlagoniam apertè nominat, quod hic quoque faciendum.

Pag. 366. A. Πρὸς ὑμᾶς] Interpres hic etiam, vt & alibi passim, libero inter interpretationem sequitur, & quæ per secundæ personæ pronomen erant efferenda, ea per primæ personæ pronomen effert. Hoc moneo, ne quis putet in græco textu pronomen ὑμᾶς, quod in eadem periodo extat, mendosè scriptum, pro ἡμᾶς, vt alibi notari potest. Idem facit & litera B. sed nihil mutandum.

Pag. 370. A. Ἦλοντο ὑμῶν] Athenæus τῶν δειπνοσφιστῶν lib. 1. pag. ex Basil. typis, 8. huius Xenophontei loci mentionem facit, & iisdem verbis vtitur: at apud eum ἦλοντο legitur, vt hic quoque quidam putant legendum. Sed nihil mutandum. Nam hoc ἦλοντο est aor. 2. med. qua de re consule nostras notas pag. 626. C. in voces illas οἱ ἐξω ἀλόμνοι. pro πεπληγέναι, legitur πεπληθύναι. Sed vulgata lectio est bona. Vitiosè tamen ἐπίσε, pro ἐπίσε, scribitur ibi. & pro Σιδάλκᾳ, Σιτάλκᾳ, quod verifi-

milis. Sequentia diuersitatem aliquam habent, quam suo loco vide.

Pag. 408. D. Ζεῖσας] Ζεῖσας potius παροξύνωνας scribendum videtur. Nam à recto singulari ζεῖσα deducitur, cuius accusatiuus pluralis παροξύνονται. Ζεῖσα (inquit Eustathius) ζώνη, ἢ χιτῶν, ὅχιλαμος, παρὰ τὸ δέν, ὃ βδὶ δεσμεύειν, ὅτι ἔρειν. 837. 51. Suidas verò ὄξυδενεῖ. Ζεῖσαι (inquit) χιτῶνες ἀνακεκολλημένοι, ἢ ἀκόλοιοι, ἢ μίτρα, ἢ ῥόδοποις. Si tamen codex mendo caret, τὸ ζεῖσας, vt χεῖσας formatum dices.

Pag. 414. C. Εὐκλύπυ (ὄψο εἰκὸς δῆπου λῶ) Hæc omnia verba in vtraque editione desiderantur. Causam huius omissionis ignoro. Verborum hæc est interpretatio, ἢ, Secundum hoc, vel, postea, vel, tunc, (quod profectò consentaneum erat, vel, vt profectò faciendum videbatur) vocauī, &c.

Pag. 424. A. Εἴψο γὰρ ἐφλω] Proculdubio legendum, εἴψο γὰρ ἐφω, ὃ Σεύθης δηλονότι.

Pag. 425. C. Προσελθὼν εἰς Ὀφρωσίον] Mallem προσελθὼν, id est, progressus.

Ibidem. Ἀνυπόμεινοι ἀπέδοσαν] Hoc sonant verba, ἢ, Cum [illum equum] redemissent, [Xenophonti] reddiderunt, pretiumque [eius redempti, à Xenophonte] recipere noluerunt. i. gratis redemptum ei restituerunt, vt interpres reddidit, sensum, non verba spectans.

Eadem pag. D. Διὰ τῆς Τροίας] Sunt qui putant διὰ τῆς τρωάδος legendum. Sed nihil mutandum. Nam (vt docet Eustathius) Τροία, ἢ πόλις, ἀπὸ τρωάδος, ὅτι Τροία, πᾶσα ἢ ἀπὸ τρωάδος τῆς Ἰλίου.

Pag. 428. D. Οἱ Πελοποννήσιοι] Interpres hoc vocabulum semper per vnicum ἢ & græcè, & latinè scribit. Quare lector monendus. Hoc enim est præter vulgatam scribendi rationem. Quod ideo videtur factum, quia Πελοπόννησος [vnde οἱ Πελοποννήσιοι dicti] vocatur quasi dicas ἢ Πελοπος νῆσος, in compositione verò τὸ σ suauitatis causa reiectum. Qui verò vocem istam per geminum ἢ scribendam censent, aiunt τὸ σ in ἢ suauitatis causa versum. Alij τὸ σ reiectum credunt, & ἢ insertum, & apud poetas potissimum, idque propter metri legem, sic primùm scriptum arbitrantur, quam scribendi rationem postea & ab orationis solutæ scriptoribus vsurpatam. Sed valeant ista, quantum valere possunt. Nec enim pro his vel tuendis, vel oppugnandis, cum quoquam dimicare decreui. Quot capita, tot sensus. Libero iudicio quisque delectoribus fruatur.

Pag. 430. B. Ἀποβᾶς ἐν τῇ γῆ, μαχόμενος ἀπὸ θανάτου] Fortasse præstaret hæc ita distinguere, ἀποβᾶς, ἐν τῇ γῆ μαχόμενος ἀπὸ θανάτου. Alioqui dicendum esset, ἀποβᾶς ἐς τὴν γῆν, vt in præcedentis periodi fine dicitur, ἀπὸ θανάτου ἐς τὴν γῆν. Si codex est sanus, & distinctio opportunè collocata, hoc nobis erit eodem modo accipiendum, quo & illa exempla, de quibus actum pag. 338. C. in ὄχρον τὸ ἐν πῆσι ὄχροντες.

Pag. 434. C. Ἐν πύθων] Leunclauuius ad Sestum oppidum refert. Sic enim ille, ἐν πύθων [scilicet ἐκ τῆς Σησοῦ, ab oppido Sesto] ἢ στραπὸ δέβη ἐς Λάμψακον. Sed ad urbem Ephesum hoc est referendū, quod ex præcedentibus Xenophontis verbis facile colligitur, vbi sic loquitur, ἢ, Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πύθων ἔκρουσαν &c. deinde, πύθων δὲ ἀλλὰς κατεδίωξαν ἐς Ἐφέσον. Quamobrem iam ἐν πύθων, accipiendum pro, ἐκ τῆς Ἐφέσου, πύθων ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς Ἐφέσου χάριτος, ἐς τὴν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πύθων πολεμίαν ναῦς κατεδίωξαν. Athenienses enim Ephesum in sua potestate non habebant, vt

ἐπιανελεύσεται. πῶς; εἰδώς ποῖρον οἱ Λακεδαιμόνιοι αἰέχουσι ἄφ' ἑαυτῶν τειχῶν, βουλόμενοι ἐξανδραποδίσθαι τὴν πόλιν. &c.

Illud participium εἰδώς accusatiuum Λακεδαιμόνιους regit. Sic etiam Aristophanes in Nebulis pag. 67. loquitur,

Ἀνὴρ ἐπ' ἡ Χαίρεφ' ἄνδρα Σακράτης,

ἔυμαι ὁποῦτος ἄλλοιτο πύς αὐτῆς πόδας.

αἰτ' ἔπειθ' ὁ Σακράτης τὸν χαίρεφ' ἄνδρα αἰήρετ' ὁποῦτος πόδας πύς αὐτῆς ἢ φύλλα ἄλλοιτο. Sed quid opus alienis,

cum domesticis exēplis uti possimus? Xenophon enim τῶν ἐλλωκῶν 4 pag. 508. B. ,, Τὸν δ' ἔβην, ἐ-

φη, εἰώσεως αὐτοῦ, ὡς καλὸς ὄβη; pro, εἰώσεως ὡς καλὸς ὄβη; ὁ ἔβη αὐτῆς; Quem græcissimum & Terentius imi-

tatur, quum dicit, Vide filium, an sit domi, pro, vide an filius sit domi. Idem Xenophon pag. 148.

D. ,, Τὴν γυναικὴ λέγουσιν ὡς καὶ ἡται χαμαί, αἰτ' ἔπειθ' λέγουσιν ὡς ἡ γυνὴ καὶ ἡται χαμαί. Idem pag. 806.

,, Λυκοδρῶν δὲ καὶ μαμάθηκας, ὅπ' ἔδεν ἐποίησεν, pro, καὶ μαμάθηκας δὲ ὅπ' ἄλλοιτο, &c. Idem pag. 814. C.

,, Τὴν γυνὴν ὁποῦτος ὄβη; εἰδέναι, pro, ὁποῦτος ἢ γυνὴν εἰδέναι. Idem pag. 818. A. ,, Τῶν Σακράτων γηρωσκόντων,

ὄβη; ἔπειθ' ὁ Σακράτης. Et 844. ,, Τὴν οἰκίαν ἐπέδειξα, ὅπ' ἄλλοιτο μεσημέριαν ἀναπέπταται, pro, ὅπ' ἢ οἰκία. Et 894. ,, Ἐρωτήθη τίς οὐκ οἶδεν ὡς καταπέπταται; pro, ὡς ὁ Ἐρωτήθη. & alibi passim sic idem lo-

quitur. Quare nihil noui dixerit. Nihil igitur hoc loco mutandum.

Pag. 463. C. Συρρήσαν] Sic in omnibus superioribus editionibus scriptum inuenio. In

marginē superioris editionis vitiosum vocabulum extat scriptum συρρῶσαν. Pater meus in suis

comment. pag. 35. συρρῶσαν scribendum monet. quod ad veritatem quam proximè videtur ac-

cedere. Dices autem esse presentis tertiam pluralem subiunctiui, à συρρῶσαν, ἢ τὸ συρρῶσαν, vel aorist. 2. pass.

ἢ συρρῶσαν, ἢ συρρῶσαν. ἢ. ἢ. &c. Thucyd. hoc verbo in simplici est vsus lib. 3. 250.

D. ,, Ἐρρῶσαν δὲ αὐτὸ τὸ ἔαρ ποδὸς ὄβη; τὸ πυρὸς ὄβη; τῆς Ἀθήνης. Idem ibidem E. ,, Ἀέγειται δὲ πεντηκὼς ὡς ἔπειθ' ἔρρῶσαν. Si quis tamè τὸ ἔρρῶσαν, & τὸ ἔρρῶσαν, ἢ ἔρρῶσαν, ἢ ἔρρῶσαν

deducta putat, videat quibus rationibus, aut quorum auctoritate suam sententiam tueri possit.

Pag. 465. D. Κόδορος ὅπ' ἄλλοιτο] Aristophanes in Ranis pag. 152. huius Theramēnis mentionem facit, eumque ut leuem, inconstantem, & temporibus inseruientem, his verbis comicè car-

pit, —, ,, Τὸ δὲ μέγα τρέφεσαι ,, Πρὸς τὸ μαλακῶς ποῖρον, ,, Δεξιὸν ἄλλοιτο πύς αὐτῆς, καὶ φύσει θεοσεμέ-

ρους. Consule græca scholia, ubi multa de huius hominis vita, dictis, factisque traduntur. Illic etiam cur κόδορος appellatus, & quidnam κόδορος es-

set, pluribus declaratur: quæ omnia hunc auctoris nostri locum confirmant, ac illustant.

Ibidem, D. Ἐπ' ἀμφοτέρων] Fortasse melius, ἐπ' ἀμφοτέρων, ut in patris mei comment. olim notatum pag. 38. Quid autem sit ἀποβλέπειν ἐπ' ἀμφοτέρων, ibi docetur.

Pag. 473. B. Ἐξ ἧς γὰρ ὄβη; μὲν ἀγαθοὶ αὐτῶν κα-

τῆσαι μὲν] Proculdubio legendum vel, ἡμεῖς μὲν ἀγαθοὶ, &c. vel, ἀγαθοὶ μὲν αὐτῶν. Miror autem in superioribus editionibus hunc errorem ab aliis nec emendatum, nec obseruatum.

Pag. 479. Ὁ ἀπὸ τῆς δακρυόντος] Hunc locum pater meus olim ex Plutarchi Solone correxit, ut patet ex ipsius comment. pag. 55. Quam correctionem & alii postea sunt sequuti: sed quod pa-

ter meus latinè dixit, id ab illis græcè redditum est.

Pag. 484. A. Τὴν Γέργητα] Quamuis in vtraque editione sic scriptum extet, & Latinus interpres Gergethem verterit, tamen, quia non solum supra, pag. 482. E. Sed & hac ipsa pag. 484. C. Xenophon hanc ipsam urbem Γέργητα non per ἢ: sed per ἰ, ciuēsque Γεργηθίους vocat, hic etiam eodem modo eandem vocem scribendam puto. Vel constanter in his omnibus locis ἢ retinendum.

Pag. 491. C. Λαίπρατα] Passim apud Thucydidem, aliōsque scriptores, Λεπραίαται vocantur, qui Λεπραίων, Eleorum urbem incolebant. Quare fortasse hic etiam sic esset scribendum.

Ibidem E. Παρὰ τὸ πατρὸς ἀργύριον] De huius loci sensu, & adagio cōsule patris mei com. pag. 66. Vnde suam emendationem alii sumpserunt, licet patris nullam faciant mentionem.

Pag. 494. A. Τὸ εἶδος νεανίσκος] Consule patris mei comment. pag. 69. Hinc alii suam correctionem hausserunt: sed patris mei nomen silentio præterierunt.

Pag. 495. C. Μοῖρα ἰσπεύων] Pater meus in suis comment. pag. 70. μοῖρα legendum monuit. Hæc emendationem & alij sequuntur: sed cuiam accepta sit referenda non declarant.

Ibidem, D. Διήης δίνης] Hic locus ab aliis interpretibus non est intellectus, idè sic latinè redditus, ,, Supplicio affecti essent. Sed vertendum, ,, Atq; hi quidem duplici supplicio sunt affecti. Duplex autem supplicium vocat, turpem scilicet, & capitalem pœnam. Infames enim, turpique iudicio damnatos, hoc supplicij genus sequebatur, ut pater meus docet in suis comment. pag. 71. vbi etiam patet, quòd suam ὀπτικαίαι τὰ πύς Xenophon appellet. Interpres latinus interpretationem patris mei non solum probauit: sed etiam accurate sequutus est, quod & sexcentis aliis in locis facere non dubitat, idque rectè. Quod enim bonum, ac laude dignū videtur, cur id à nobis nulla de causa mutetur?

Pag. 496. A. Τῶν νεοδεκωδῶν] Quidam vertunt, ,, tironum. At tirones vocantur noui milites, & ad exercendam militiam fortes, licet rerum bellicarum sint adhuc imperitiores, quibus veterani milites opponuntur. Νεοδαμῶδες verò vocabantur apud Lacedæmonios (ut in nostris commentariis græcis in Thucydide scriptis apparet pag. 533. annot. 12) οἱ ὅτι ἦν εἰλωτῶν, ὁ δούλων ἀποπρῶν ὄντων, νεοστῆς τὸν δῆμον ἀποδεχθέντες, ἢ γυναικῶν ἀπλευθερωθέντων, ὅπως πολιτείας τῆς λακωνικῆς καὶ πρὸς νεοστῆς ποιεῖν πρῆξι. ἢ Νεοδαμῶδες appellabantur illi, qui prius quidem erant Helotes, & Lacedæmoniorū serui, postea verò in numerum ciuiū recens recepti fuerant, & libertate donati, eodem iure, quo ceteri Spartani ciues fruebantur. Hos non male quidam liberos appellari posse putant. Verum quia liberti nomen non solum Lacedæmoniorū ciuib; sed & aliis tribui solet, idèo statuendi discriminis gratia, νεοδαμῶδες, Lacedæmoniorum liberos appellare mallem. Hic tamen, quia de Lacedæmoniis, eorūmq; ciuib; verba fiunt, ipsum Lacedæmoniorū nomen opportunè præteriri potest.

Ibidem, D. Ὁ αὐτὸν ὄβη;] Vel est ἐμψυς, verbi ἔβη; ἢ βέλομαι, vel etiā hoc ipsum desideratur, & addendū ad absolueudā locutionē, & sententiā. Vel loc⁹ accipiendus, ut Lem. in suis notis monet.

Pag. 497. E. *Ἐμλίω*] *Μελίω* apud Eustathium multis in locis reperio, ut pag. 95. 11. 224. 2. 1928. 26. Sed pro *μλίω*, ἢ *ῥω* ὀργίζεσθαι, irasci, non autem transitiuè, pro ὀργίζω, id est, ad iram prouocare, iram alicui mouere. Quamuis autem hoc verbum sit antiquum, & atticum, mihi tamen non constat accipi posse, ut Leunclauius in suis notis scribit, qui verbum *ἔμλιε*, quod in superioribus editionib. scriptum exat, in *ἔμλίω* mutauit. Verum quia nullius alius auctoritatē in hac emendatione confirmanda sequi possum, idcirco vel corruptissimas lectionis vulgatæ voces retinere malo, quàm incertis coniecturis fretus, arbitrato meo verustos codices corrigere, & ex ipso textu nunchas, nunc illas voces tollere, aliasque recens à me verisimiliter excogitatas, in earum locum substituere. Satius enim est nimiam timiditatis, quàm nimiam temeritatis, ac arrogantia culpam sustinere. Sensus tamen quàm optimus eliciendus, & lector de rebus, quæ geruntur, paucis est admonendus.

Pag. 499. E. *οἱ χαλκοῦτοι*] Vocem *χαλκοῦτοι*, Leunclauius silentio præterit, & *Χαλκῆς*, vertit fabri ærarii. Sed quomodo locus hic sit explicandus, patet ex patris mei comment. pag. 75. *χαλκοῦτοι*, fabri ærarii. *χαλκῆς*, fabri ferrarii. Iul. Pollux lib. 7. cap. 24. *χαλκῆς* ἢ *ἰσίδηρος* ἢ *ἰσίδηρος* ἢ *ἰσίδηρος*. Hæc ideo notauit, quia sunt obseruatu digna. *χαλκῆς* aliàs vocantur fabri ærarii. Xenophon in Agesilao, pag. 655. B. nostram interpretationem confirmat. Nam post *χαλκοῦτους*, & *πῆκτους*, ponit *πῆκτους*, quos hic alio nomine *συνωνύμως χαλκῆς* appellat.

Pag. 501. A. *Ἐκ τῶν ἰππέων*] Pater meus in suis comment. pag. 76. *τῶν ἰππέων* legendum monet. Quam emendationem & alii adeo probarunt, ut eam sequi non dubitarint.

Pag. 517. C. *Μάλα* *ἄφρονως*] In margine notatur, *μάλα* ἄφρονως, quam marginis lectionem interpretes sequutus, vertit, „Imprudenter admodum. Sed si qua vulgatæ lectionis mutatio nobis est facienda, crediderim potius vnicam particulam *αὐ* desiderari ante aduerbium *μάλα*. sic, *οὐ μάλα ἄφρονως*, i. Non admodum prudenter, *αὐτῷ*, *μάλα* ἄφρονως, i. admodum imprudenter. Sed si nihil aut addendum, aut mutandum, locus ita nobis erit intelligendus, „modeste admodum, vel, admodum compositè. vel, admodum lentè, ut pater meus in suis comment. pag. 98. vertit. Xenophon in Agesilao, pag. 658. C. hac ipsa de re verba faciens, ita loquitur, *οἱ δὲ μάλα ἄφρονως ἐφείποντο*. Quare si locus iste nunc emendandus videtur, emendationem inde sumemus, quam Xenophonti acceptam referemus.

Pag. 520. D. *Καὶ ἀποθήσκοντες*] Pater meus in suis comment. pag. 91. locum istum mutilatum videri monuit, ac ita commodè legi posse scripsit, *ὅτι πῶς ἀνθρώπους ἀποθήσκοντες*. Quam correctionem & alii in suis notis postea scripserunt, quod hac nullam meliorem haberent: sed eius primum auctorem non laudarunt.

Pag. 525. C. *Τὸ μὲν πολίπκον*] Pater meus in suis comment. pag. 93. particulam *μὲν*, ut superfluum expungendam monuit. Eius monitis alii tacitè paruerunt.

Pag. 533. C. *Ἐπίπερον πῶς μίωας*] Legendum *πῶς μίωας*, ut patet ex patris mei comment. pag. 97. Ibi

docetur quid sit *μῆνη*, quod aliis Xenophontis locis, & ipsius Homeri auctoritate confirmatur. Hanc emendationem & alii postea sunt sequuti: sed cuiam debeat, ambigent ii, qui patris mei commentarios iam pridem excusos nondum viderunt.

Pag. 540. A. *Καὶ διπλῶν*] Legendum potius videtur, *διπλῶν*, quod participium cum illis præcedentibus, *καὶ πῶν*, & *κραυῶν*, iungendum. Vel cōstructionē mutatā, vel *ἀνακλόουδον* esse dicemus.

Pag. 543. A. *Τοῖς ἄδελφοῖς*] Pater meus in suis comment. pag. 103. *τῆς ἄδελφῆς* potius legendum esse dicit. Eius sententiam & Leunclauius in sua postrema editione probat, ac sequitur, quam in superioribus non est sequutus.

Pag. 545. A. *Γοργῶπων*] Fortasse melius hoc nomen scriberetur hoc modo, *περοζυπόνας*, *Γοργῶνας*, *Γοργῶνα*, *Γοργῶπον*, non autem, ut in vulgatis editionibus, *περοζυπόνας*. Nam in prima simplicium declinatione, nominatiuus in *ας* desinens, & genitiuus in *ας*, & accusatiuus in *ας*, syllabæ natura longæ censentur. Longa autem ante longam non circumflectitur, ut grammatici docent. Vocabulum hoc doricum est, quod cōmuniter *Γοργῶπις*, ut *κωνῶπις*, dicitur. Si codex est sanus, hoc nomen in variis casibus *πῶ* corripere dicemus, idque doricè. Dores enim & in secundæ declinationis nominibus accusatiuus plurales in *ας* desinentes, sæpe corripunt, ideoque pro communi *μοῦσας*, ipsi *περοζυπόνας* & dicunt, & scribunt. Vnus Theocritus multa suppeditabit exempla. Sed, quauis in secundæ declinationis nominibus hoc doricè fieri constet, an etiam in prima, non solum in plurali: sed & in singulari, in genitiuo scilicet, & accusatiuo *πῶ* corripere liceat, affirmare non ausifim: at aliorum iudicio re perpendendā relinquo.

Pag. 546. *Ἄδῃ τῶν ἰππέων*] Leunclauius *αὐτῶν τῶν ἰππέων* emendat. Vel, *αὐτῶν ἰππέων*. Sed nihil mutandū, nihil delendum: at post *τῶν ἰππέων*, nomen *περοζυπόνας*, vel aliquid huiusmodi *ἰσίδηναμῶν*, à typographis per imprudentiam omisissum desideratur, vel certè subintelligitur. Quod poëtis potissimum est familiare, apud quos multas non solum præpositionum, & aduerbiorum: sed etiam verborum, ac nominum *ἀπληκῆς ἐμείψεις* inuenias. Exemplis fidem faciemus. Sophocles in Antigone, pag. 241.

Καὶ πῶν αὐτῶν ἀνδρῶν ἀποθνήσκοντες

Καλῶς μὲν ἀρχὴν, εὖ δὲ ἀρχαίως θελεῖν.

Hic verbū *λέγῃ* subauditur. Sic enim ista sunt accipienda, *ἀποθνήσκοντες* ἢ *λέγῃ* πῶν ἀνδρῶν, &c.

Et hunc virum ausifim ego [dicere]

Rectè quidem [aliis] imperare, rectè etiam [aliis] parere velle.

Idem eadem fabula, pag. 248.

Παῖδες περὶ πόλιν οἴκων. Scholiastes græcus ibi monet participium *εἰποῦσα* desiderari.

Idem pag. 261.

Κρέων δὲ λῶ ζήλωτος, ὡς ἐμοί ποπι. Scholiastes ait post *πῶ*, verbū *ἰδοῦναι* subaudiri, quod desideratur.

Idem in Trachiniis, pag. 376. 5.

Κοῦδὲν πύτων, ὅ, π μὴ Ζεὺς αὐτῶν πῶ, ὅ οὐδὲν πύτων ἐλάβετο, vel, σιωπῆ, ὅ, π, ἢ ῥω, ὅ οὐ μὴ Ζεὺς ἐποίησεν.

Idem in Philoctete, pag. 423.

Ἀλλὰ γὰρ δὲ, εὖ γὰρ δὲ, ὅ, π

Κῆρα ἄνευ ἀποφυγῆν. Hic subaudiendum verbum *ἔξῃ*, vel *πῶ*, licet.

Idem

1180
 Idem
 Hic est iussus dicitur
 At in eos, qui legunt
 Ita mollis est effectus
 sed vel in manu
 remissus irascitur
 Idem
 Idem
 Plura asserunt
 nisi hæc sufficerent
 men in gratiam
 quædam vultu legunt
 nihil tamen
 aliquid nobis per
 attende perpende
 de infra pag. 984
 Pag. 547. A. T
 dum ῥω, vel ῥω
 comment. pag. 10
 Pag. 148. A. 2
 suis comment. pa
 mutatione facta
 i. d. v. m. c. m.
 gras esse iudicatu
 turis reponere
 pini factum.
 Ibidem B. 2
 mei comment.
 Pag. 549. D.
 legendum ait. Se
 pro si, siue non
 sed & apud oratio
 peria. Sophocles
 — Idem
 multa passim occu
 cusa iam per
 hac de re non dub
 to scribenda cred
 nli operam dare.
 que rationib. hui
 enim temere quib
 tidum, per
 gta elici possit
 Pag. 550. A.
 nitor, quas leg
 hoc attentissimo m
 cuntesum nolite
 Plato usurpat, p
 Oἱ γὰρ μὴ οὐδ
 ca scholia. Sic et
 πῶ, ὅ, unde h
 rem sic accipias
 cendum, quod m
 pag. 551. B. de h
 fere verba vultu
 βανῆς.
 Ibidem B. 2
 ut patet mens in
 Eius monitione
 iurum notatur

Idem in Trachiniis, pag. 357. 4.

Α' μ' ἀμφὶ πῶς σφαλεῖσι μὴ ἔγκουσίας,
Ὁρῆ π' ἐπειρε.

Hic ἐξ ἐγκουσίας dictum subaudito nomine γράμματος. i. At in eos, qui lapsi sunt non ex volente [animo,] Ira mollis [esse solet.] id est, Illis, qui non sponte: sed vel inuiti, vel per imprudentiam peccarūt, remissius irasci solemus.

Idem in Philoctete, pag. 410. 6.

Εὐδαίμων αἰὺς ἄνδρ' ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ'.

Idem in Trachiniis, pag. 354.

Ταῦδε πρὸς πῶλον αἰὺς εἶπε. sub. πῶλον ἰσθ'.

Plura afferrem exempla huiusmodi ἐπιπέμων, nisi hæc sufficere persuasum haberem. Hæc tamen in gratiam ἑστὶ φιλελληνῶν, καὶ ἑστὶ πῶς ἀκριβεστέρως γραμματικῆς ἐρεσῶν afferre volui, vt demonstrarem nihil temere mutandum, aut delendum, quoties aliquid nobis prima fronte rem spectantibus, nec attentè perpenderitibus, corruptum videtur. Vide infra pag. 986. A.

Pag. 347. A. Ταῦτα πάντα κερπύρεν] Subaudiendum χερπύρας, vel δέν, i. oportere. Consule patris mei comment pag. 105.

Pag. 348. A. Στρογγύλον πλοῖον] Pater meus in suis comment. pag. 106. στρογγύλον πλοῖον, leuissima mutatione facta legēdum monet. Et paulo post, ἐς δὲ π' ἑστὶ μείζωνων. Has emendationes quidam dignas esse iudicarunt, quas in suarū notarum thesauris reponerēt. Quod sine verborum vlllo strepitu factum.

Ibidem B. Δείγμα] Quid hoc esset, vide patris mei comment. pag. 106.

Pag. 349. D. Ὁ δὲ Ἀντακίδας] Leunclavius, ὁ δὲ legendum ait. Sed nihil mutandum. Nam π' δὲ pro δὲ, siue πίνων, & οὐδ', non solum apud poetas: sed & apud orationis solutæ scriptores sæpius reperias. Sophocles in Philoctete, pag. 411.

— Ζῶν πύχην ἢ πρὸς σφῆρα. Apud Thucyd. multa passim occurrunt exempla, quæ breuitatis causa iam præteribo, præsertim cum doctiores hac de re non dubitare confidam. Hæc autem id eo scribenda censui, vt omnes videant, me pro virili operam dare, vt vulgaram lectionem tuear, quæ rationib. haud infirmis defendi potest. Nec enim temere quicquam innouandum, ac immutandum, præcipuè si bonus sensus ex lectione vulgata elici possit.

Pag. 350. A. Καπέμπει] Sic in omnibus editionibus, quas legi, scriptum inueni. Quare lector de hoc atticismo monendus. Vt enim à τῆσσι, fit circumflexum τῆσσι, ἢ τῆσσι. quod Aristophanes in Pluto vsurpat, pag. 3.

Ὁ γὰρ με τῆσσι σέφρανον ἔχοντα. Vide græca scholia. Sic etiā ἀκαπέμπεω deducetur π' καπέμπεω, ἢ vnde hoc imperfectum καπέμπει. Nisi rem sic accipias, vel καπέμπει, vel καπέμπει dicendum, quod non temere damnandum. Nam pag. 351. B. de hac ipsa pace Xenophon, iisdem fere verbis vtens, hæc dicit, τῆσσι εἰρήνην, ἢ καπέμπεω βασιλεύς.

Ibidem B. Κλαζομενίς] Κλαζομενίς legendum, vt pater meus in suis comment. pag. 107. monet. Eius monitionem alii sapienter sequuti sunt, qui suarum notarum supellecilem his clazome-

A niis spoliis λακωνικῶς auxerunt, ac ἀσπικῶς σπῆραν.

Pag. 351. D. Ὡς μὴ δεινὰ δεινὰ ἀπτεῖν] Si codex mendo caret, locus hic ita nobis accipiendus, ὡς πῶς Λακωνικῶς μὴ δεινὰ δεινὰ ἀπτεῖν (ὡν πρὸς τοὺς λόγους ἐκείνους) ἀπτεῖν. Quam coniecturam sequentia Xenophontis verba confirmant. Sic enim paulo post loquitur de Lacedæmoniis, qui Mantinarorum fidem sibi suspectam fore dicebant, ἐκείνοι αὐτοὺς τὸ τεῖχος ἀπτεῖν, λέγοντες, ὡς ἐκ ἀπτεῖν αὐτοὺς ἀλλοῦς αὐτοῖς. Vel π' ἀπτεῖν, αὐτὸ π' ἀπτεῖν, εἰ π' ἀπτεῖν, positum dicemus, vt pater meus in suis comment. pag. 108. monet. His monitus Leunclavius, in sua posteriore editione, ad marginem notauit ἀπτεῖν, quam lectionem in sua versione sequitur. De hoc verbo ἀπτεῖν vide nostras notas pag. 6. C.

Pag. 355. E. Ἐδοξε πέμπειν ἐς πύρας μείζωνων ἐξ ἑκάστη πόλιν] Longè melius fortasse fuerit, si præpositionem illam ἐς, quæ præcedit ἐξ ἑκάστη, tollas, vt pater meus in suis comment. pag. 111. monet. Horum autem verborum hic erit sensus. Decreto publico Lacedæmonii, eorumq; socii perpetuum exercitum constituerant, qui ad repentinos motus, vsusque subitos, intra Peloponnesum semper paratus esset, ita tamen vt singulæ ciuitates pro censu, facultatibusque suis, plus, minusve peditatus, & equitatus ad eam rem conferrent. Huius autem exercitus, qui colligendus erat, summa erat, hominum decem millia, & appellabatur π' σῶμα π' ἐς πύρας μείζωνων, & ἡ ἐξ ἑκάστης ἢ ἐς πύρας μείζωνων, vt pag. 359. A. Quidam tamen, qui locum istum non satis attentè perpenderit, articulum π' præter meritum hinc sustulerunt. Eum nos in suas pristinas sedes restituendum censemus. Sic autem hæc vertemus. „Decreto autem est vt vna quæque ciuitas pro rata suam militum manum mitteret, quæ [cum aliis ciuitatibus, imperatum] decem millium hominū exercitum conficeret. Quare πέμπειν π' ἐς πύρας μείζωνων, nunc idem valet ac si Xenophon dixisset, πέμπειν π' ἐκαστῆ πόλει ὀπιθέσθαι, καὶ πρὸς ἑκάστην μέρους, π' τῶν μείζωνων ἀνδρῶν πλῆθος συμπληροῦν. Vel, ἐς π' τῶν μείζωνων στρατιῶν ἀεθμῶν συμπληροῦν. Vel, πρὸς π' τῶν μ. ε. α. σ. Henrici Stephani editionem hoc saltem loco sequi præstat, quod melior esse videatur. Obiter autem illud dicetur, π' ὀπιθέσθαι μέρους à me vocari partem, quæ vulgo competens appellatur, vel portionem, quæ cuique competit, siue ea sit danda, siue accipienda. Aliàs π' ἐκαστῆ ὀπιθέσθαι μέρους, vel μέρος, apud Dionysium Halicarnasensem saepe legas pro ea parte, quæ forte cuique obtigit. vt pag. ex Wecheli typis, 215. 20. 223. 13. 542. 27. 544. 8.

Pag. 357. E. Οἱ δὲ τῆσσι Ἀκαδημία] Pater meus in suis commentar. pag. 113. particulam οἱ superfluum esse monuit. Quod & alii probarunt, ac in suis notis postea posuerunt. Patris enim mei commentarios ab ipso ante quinquaginta annos in Italia conscriptos, manūque propria descriptos adhuc penes me seruo: sed tamen eorum exemplar ante decennium excudendum curavi. Quare non mirum si multi multa hinc postea sumplerint, quæ sibi tribuunt. At ego satis esse duco, si lectori demonstrarem quid cuique debeat, locosq; notem commentariorum paternorum, vnde sumpta sunt ea, quæ quidam

Pag. 357. E. Οἱ δὲ τῆσσι Ἀκαδημία] Pater meus in suis commentar. pag. 113. particulam οἱ superfluum esse monuit. Quod & alii probarunt, ac in suis notis postea posuerunt. Patris enim mei commentarios ab ipso ante quinquaginta annos in Italia conscriptos, manūque propria descriptos adhuc penes me seruo: sed tamen eorum exemplar ante decennium excudendum curavi. Quare non mirum si multi multa hinc postea sumplerint, quæ sibi tribuunt. At ego satis esse duco, si lectori demonstrarem quid cuique debeat, locosq; notem commentariorum paternorum, vnde sumpta sunt ea, quæ quidam

Ibidem B. Κλεόμβροτον ἢ ἔχοντα] P. m. in f. c. pag. 143. locum mutilum esse monet, ac aliquid huiusmodi desiderari, sinebant, permittebant, ut græcè locus integer ita legatur, κλ. δὲ ἔχ. μένειν εἶον. i. Cleombrotum verò cum copiis, quas in Phocensium finibus habebat, [illic] manere sinebant.

Ibidem C. Οὐ δὲ Κλεόμβροτος] Leunclavius in sua postrema editione ad marginem annotat, Οὐ δὲ Κλεόμβροτος. Sed nihil mutandum. Nam πὲρ δὲ, αὐτῷ δὲ, non solum apud poetas: sed & apud historicos, & oratores frequenter occurrit, ut in nostris græcis commentariis in Thucydidem scriptis observatum videmus.

Pag. 602. D. Σωτειροῦται] Si codex sanus, hoc participium, quod ad πῆλεις refertur, atticè positum dices, pro σωτειροῦσαι, vel ad significatum referes, ut αὐτοῦ πύξ τῶν πλεῶν οἰκὴ περὶ, intelligas. Alioqui dicendum videretur σωτειροῦται, qui accusatiuus ab illo ἐπιμπον regetur. Facilis lapsus, levis mutatio, sensus optimus, qui lectionem istam videtur flagitare. Sic autem locus erit integer, τῶν δὲ ἀρκάδιων πλεῶν πύξ τῆς Μαννενῶν ἐπιμπον αἰδρας σωτειροῦται.

Pag. 610. E. Εἰ ποτε δὲ αὐτῷ ἤμονται] Legendum εἰ ποτὶ ἀδωάπαι ἤμονται, ut docet pater meus in suis comment. pag. 158. vbi demonstrat πύξ ἀδωάπαι πύξ ἑρρωμένεσσιπαις opponi. Cætera suo loco vide.

Pag. 613. D. Προκλῆς φιλῆσις] P. m. in f. c. pag. 161. monet Παρόκλῆς legendum, qui in fine superioris libri concionem habuit. Errorem autem ex abbreviatura manasse docet. Nam si ducatur lineola supra πρό, significabit παρο. Quare pro Προκλῆς, legendum Παροκλῆς, sine abbreviatura.

Pag. 615. B. Καὶ κτ' ἔλῃ πλεῖστοι] Legendum καὶ πλεῖστοι, transposita particula καὶ post ἔλῃ. ut docet pater meus in suis commen. pag. 162.

Ibidem D. Αὐτῷ δὲ ἀρεῖται] Consule patris mei comment. pag. 162. vbi perspicue docet quomodo locus iste sit intelligendus.

Pag. 616. C. Οὐ ποὺ εἰδῆ π' ἐκαστος] Quamvis non profusus improbem Leunclavi coniecturam, qua pro εἰδῆ π' legendum censet ἐκαστος, vulgatar tamen lectionem commodè tueri possumus. Hic enim πὲρ εἰδῆ π' passivum erit ab actiuo εἶδω, i. ligo, vincio. More autem attico passivum pro actiuo sæpe poni constat, ut alibi demonstratum. Præterea subaudiendum nomen ὑποδήματα, quod ex ipso sensu, verbòque εἰδῆ π' facile colligitur. De hac verborum, & nominum ἐκείψαι, pluribus à nobis actum supra. Quamobrem ne hoc quidem ἄρξαι δόξον. Vertes autem, vbi vnus quisque [suos] calceos adhuc induebat, ac] ligabat. Moris enim est, ut prope lectum, in quo cubamus, cum alias vestes, tum etiam calceos serò collocemus, quum dormitum imus, ut, quum surgendum, omnia certo loco posita statim inueniamus, & ad manum habeamus. Hunc morem milites, quum ad militiam proficiscuntur, ex militaris disciplinæ præceptis, multo diligentius, quam alii mortales, observare solent, atque ad eò debent. Hocigitur modo nihil innouabitur, nec tanta fiet mutatio, quantam Henricus Stephanus faciendam censet, quam viri docti meritò damnant.

Pag. 619. E. Εὐκρησίους] P. m. in f. c. pag. 165: Εὐκρησίους legendum ait. Εὐκρησίους enim vrbs Atticæ, de qua Stephanus.

Pag. 620. A. Οὐ ποὺ δὲ χωρίον] Leunclavius legendum censet, οὐ ποὺ δὲ χ. Sed nihil mutandum: Nam vulgata lectio bona. Sic enim hæc sunt accipienda, ἐν ταῖς συμβολαῖς, &c. οὐ ποὺ δὲ χωρίον ὅτι πιδον.

Pag. 621. E. Ἀνδρας δὲ] Proculdubio ἄνδρας δὲ legendum. Hic autem accusatiuus ab illo sequenti ἰδῶν pendet. Hoc vel cæcus videat. Quamobrem hoc ab aliis nec emendatum, nec observatum miror, præsertim cum toties Xenophon excusus fuerit.

Pag. 622. D. Κατὰ τὰ ἀποκρινόμενα] Ex ipso sensu patet τὰ ἀποκρινόμενα legendum. Quam lectionem & interpres Latinus sequutus videtur, licet græcam vocem in ipso textu non emendarit.

Pag. 623. B. Ἐπειδὴ κατὰ λόγον] P. m. in f. c. pag. 166. Ἐπειδὴ δὲ legendum monuit.

Pag. 625. B. Προσώτρην] Προσώτρην legendum, licet in superioribus editionibus hæc vox per ὄ vitiosè scriberetur, quæ per ἠ scribenda, ut vel illi, qui prima græcæ linguæ elementa norunt, scribendum esse norunt. Quare quisnam errorem istum aded manifestum emendare dubitabit?

Pag. 626. C. Οἱ ἔξω ἀλόμνοι] Leunclavius ait scribendum ἀλόμνοι. Rationes, quas affert, in eius notis vide. Sed nihil mutandum. Nam vulgata lectio est optima. Est enim participium aoristi 2. medii, ab ἀλομαι, salto. Quare vertes, ,, qui extra saltauerant. Ne quis autem aliquod vocabulum περὶ δόξον à nobis afferri putet, exemplis demonstrabimus, quomodo & aoristi. 1. & 2. mediæ vocis sint vsitati. Homerus Iliados M. ex nouissimis H. Stephan. typis, cum versione latina, pag. 478. 3.

Πειραμίδη, δὲ ἀπὸ τῆς ἐσθλαῖς τῆς Ἰσθμῶν.

Idem Hom. in Βατραχίῳ. pag. 742. 2.

Ἡ λαῖς δὲ ἐς λίμνῃ φεύξων, τῷ ἀσπίδα ῥίψας.

Idem eadem pag.

Ἡ λαῖς δὲ ἐς πύθρον, ὅπως φύγη αἰπῶν ὄλεθρον.

Et tertio post versu,

Ὡς κα δὲ τερόμνος ἐς λίμνῃ ἦλας φεύξων.

Idem Sophocles in Oepido Tyranno, pag. 162:

Ναὺ δὲ ἐς πείνου κερτ' ἐσθλαδ' ἠτύχῃ.

Idem eadem fab. 202. 4:

Πύλας διπλάς ἐσθλας.

Idem in Antigone, pag. 268:

Πότμος δυσκόμτος ἐσθλας.

Hinc manifestè patet aor. 1. medium vsitatum esse. At aor. 2. duo tantum exempla mihi nunc occurrunt, vnum extat in Sophoclis Oepido Τυρῶνῳ, pag. 203:

Ὡς δαίμων, ἢ ἐξήλα!

Alterum, quod longè certius, habemus apud ipsum Xenophontè, pag. 370. A. de quo nostras in eum locū notas vidè. Illud. n. exemplum Hippocratis, quod extat pag. Basiliensis editionis 47. lin. 31. ἀσθληται, dubium est. Nam & prioris, & posterioris aor. esse potest, quamvis à ἀσθλομαι deductum constet. Quod quia nouum, ac inusitatum quibusdam videbatur, in ἀσθλήται mutandū putarūt. In vulgatis græmaticis hæc nō scribuntur, quod à me saltem observatum recorder. In lexicis verò græcolatinis vnicum Luciani exemplum inuenio scriptum, ,, ἦλας εἰς μέθῃ τῆς ἀλεθρίας ἦλας. Qua:

Ibidem D. Τοῦ πατρὸς τῆς ψυχῆς ἀρχὸν] Malo patris mei versionem hoc loco sequi, quia mentē scriptoris melius videtur explicare. Sic autem ille pag. 201. Cū instituisse ut ea ætas causas capitales iudicaret. Si quis aliter sentit, id sequatur, quod ad veritatem quā proximè accedere putat. Liberum enim est iudicium.

Ibidem. Σπουδαίεται] In pretio, & honore est. P. m. comment. pag. 201. Ibidem docetur quid sibi velint hæc Xenophontis verba, οὐ πὶ δ' ἀρχὸν, nimirum, ista contentio, & prelatio de obtinendo isto magistratu. Vide locum.

Ibidem E. Οἱ βουλόμενοι] οἱ μὴ βουλόμενοι legendum, ut pater meus in f. c. pag. 201. disertissimis verbis monet. Quam lectionem & ab aliis in postremis ipsorum operibus probatam, ac notatam animaduerti.

Pag. 685. B. Τὴν αὐτοῦ πατρὸς ἀίχμη] Interpres, Necessitatem, quæ recufari nequeat. Sed hæc interpretatio videtur obscurior, neque græci vocabuli vim, neque Xenophontis mentem satis aperte declarat. Sic enim Xenophon grauissimam necessitatem appellat, quæ non nisi maxima cum difficultate molestiaq; ferri, sustineriq; poterat. Propriè quidem αὐτοῦ πατρὸς id vocatur, quod nullo profus modo ferri, sustineri, tolerarique potest. Interdum verò, quemadmodum & hic, latiore significatione, καθ' ἑσθλοῦ, pro grauissimo, durissimoque sumitur, quod maxima cum difficultate (ut antè dictum) ferri potest. Idem interpres in superiore editione melius hanc vocis græcæ vim expressit, quum vertit, necessitatem, cui resisti nequeat.

Pag. 686. A. Μόρα] Hac de re consule patris mei comment. pag. 203.

Ibidem D. Τοῖς ὀπλομαχείαι] Sic appellantur, qui præliū incunt armati, qui pugnant armati. Leunclavius gladiatores vocat: sed an Xenophontis mentem sit affecutus, alii iudicent.

Pag. 687. A. Ὡς περὶ τῆς ἀντιπροσφρον] Ex hoc loco patet, supra circa septimi græcarum historiarum libri finem, pag. 646. B. legendum, ἀντιπροσφρον ὡς περὶ τῆς ἀντιπροσφρον, non autem, ut vitiosè scriptū extat in superioribus editionibus, ὡς περὶ τῆς ἀντιπροσφρον. Quam erroris molem à Lynceis hæcenus haud animaduersam miror.

Pag. 689. E. Ἀρμόζοντας] ἀρμόζοντες iam significat eum magistratum gerere, qui nomen hinc habet ἀρμόζης, quæ voces boni magistratus officium indicant. Idem verbum extat pag. 690. A.

Pag. 690. C. Πρὸ τῆς πόλεως] Leunclavius ait se non dubitare quin ὑπὸ τῆς πόλεως sit scribendum. Sed ego nihil mutandum censeo. Nam παρὰ cum genitio sapissime reperias positum loco præpositionis ὑπὸ. Quare σιωπώντως hæc duæ particulae à probatis scriptoribus vsurpantur. Rem aliquot exemplis facillè confirmabo. Euripides in Alcestide, pag. 248.

Ἀρκούμεν ἡμεῖς οἱ παρὰ τῆς πόλεως ὄντες. Hic τὸ παρὰ τῆς πόλεως positum vides ἀντὶ τοῦ, ἀρμόζοντας ὑπὸ τῆς πόλεως. Idem eadem fab. 255.

Ἡ πρὸ τῆς πόλεως παρὰ τῆς πόλεως. Quod apertius dicitur pag. 256.

Οὐκ ἠθέλησας, ὅτι ἐπέλησας θανάτῳ
Τοῦ τοῦ παρὰ τῆς πόλεως.

Ibidem,
Τοῦ τοῦ παρὰ τῆς πόλεως κατὰ τῆς πόλεως. Itera

pag. 257. τὸ ὑπὸ, & τὸ παρὰ σιωπώντως in eodem versu positum legitur.

Μὴ θῆσθαι ὑπὸ τῆς πόλεως, οὐδ' ἐπὶ τῆς πόλεως. Et eadem pag. 257. & 258. idem variis in locis legas. Et in Ione, pag. 677.

Ἐπὶ τῆς πόλεως γαίης σφάγια παρὰ τοῖς κτανεῖν. Sed quid opus alienis, cū domesticis exemplis uti possimus? Xenophon enim ipse pag. 36. C. dicit, παρὰ τῆς στρατιῶν βουλευέσθαι, & 416. B. βουλευέσθαι παρὰ τῆς πόλεως, & παρὰ τοῖς, & παρὰ τῶν ἀγαθῶν μαχομένους. 919. C. Cur igitur locum minimè corruptum corrigemus? Cur sano medicinam importunè faciemus?

Ibidem. Σκηνὴν αὐτοῖς δημοσίαν ἀπέδραξε] Pater m. in f. c. pag. 210. monet hinc sumi posse correctionem superioris loci, qui legitur pag. 689. A. τῶν παρὰ δημοσίαν σκηνάται, ἢ σκηνὴν post δημοσίαν addas, locus erit integer. Ταῦτ' αὖ μὲντοι τὴν εὐστοχὸν ἐπὶ τῆς πόλεως σκηνῆς τῶν φιλοδύτων, καὶ τὸ τῆς μεγαλοπρεπείας ἐφαρμόσεως δίκαιον μεγαλοπρεπείας ἐκ σκηνῆς αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πόλεως ἐφαρμόζειν οὐκ ὀκνοῦσι.

Pag. 692. C. Χρημάτων ὀνομασίαν τῶν ἀνθρώπων] Minima mutatione facta locus hic emendari commode potest, si pro ὀνομασίαν legas ὀνομασίαν. Illud autem ἀγὰ præcedens, hic etiam ἀπὸ τῆς κοινῆς repetetur, & constructio sic plena fiet, ἢ πρὸς πένια, &c. ἀγὰ ὀνομασίαν τῶν ἀνθρώπων ὅτι τὰ ἀγὰ. Sic igitur nihil erit addendum. Illud verò ἀμαθία, Ionice formatum, pro communi ἀμάθεια, ut ἀληθία, pro ἀλήθεια. Qua de re cōsule Triclinii scholia in Sophoclis Antigonè, pag. 252. 3. in voces, τὴν εὐστοχίαν.

Ibidem. Ἐξῆς] Hoc ab interprete prætermisum. Significat autem deinceps, ordine, alii post alios.

Ibidem. Τοῖς δεξιωτάτοις] Prudentissimos) (τὸς σκαρτάτους. Fr. P. 212.

Pag. 694. A. Ἀπμοῦσι] Quis ἀμμοῦς, quid ἀμμοῦς, & vnde sit dictum, vide in p. m. c. pag. 214.

Ibidem C. Τῶν κρυπτανείων] τὰ κρυπτανεία vocabatur pecunia, quæ ab utroque litigatore deponeretur. Hæc autem erat τῶν κρυπτανείων merces, quæ & κρυπτανεία dicebatur. Francis. P. in f. c. pag. 215.

Pag. 695. B. Ἐλαύνειν εὐθύς ὡς οἶον πεισβαίτες] Leunclavius hunc locum ita corrigendum censet, ἐλαύνουσιν εὐθύς οἶον πεισβαίτες. Ego verò longè minori mutatione facta, sic legendum arbitror, ἐλαύνειν εὐθύς εἰς οἶον πεισβαίτες. Integra verba sunt, εὐθύς εἰς οἶον πει, πειστὴν εὐθύς εἰς οἶον πει, καὶ δὴ αὐτοῖς, ἀπὸ τῆς πόλεως, &c. i. Multi etiam simul ac naues ingrediuntur, statim eas remis agere possunt, vel norunt. Sequitur deinde ratio. Pag. 696. E. Xenophon hanc ipsam locutionem habet, τὸν τὸ πλοῦτον μόνον οἶον τ' ἐξῆς, vbi verbum εἰς subauditur, quod pag. 699. A. bis expressum extat.

Pag. 697. E. Ἡ ὑφ' ὅπῳ] Consule P. m. comment. pag. 219. Nisi (inquit) pacta seruent pauci, culpa in alium nullo modo transferri potest: sed hæret ipsis paucis, & criminis auctores ipsi soli, non alii videntur esse. Leunclavius hanc versionem sua comprobavit.

Pag. 699. C. Διακροῦσθαι ἢ πόλις] Proculdubio ex verbis illis præcedentibus, quæ leguntur in hac ipsa pag. A. δὴ αὐτὸν βεβήκει παρὰ τῆς πόλεως, & ex iis, quæ sunt in B. & C. πολλὰ διακροῦσθαι ἢ πόλιν, & παρὰ τῆς πόλεως, patet hic etiam διακροῦσθαι ἢ πόλις legendum. Hoc & à Leunclavio

fuit obferuatum: fed nullis, vt à me, rationibus, & A exemplis confirmatum.

Ibidem, D. Διαδικασίη ἴσα ἴτη.] Præcedens δὲ hîc quoque subaudiendum, vt & in fequentibus infinitis.

Ibidem, D. Τὴν πρῶτον ὅσα ἴτη δὲ γέγονον.] P. m. in f. c. pag. 221. fic locum iftum legendum monet, ὅσα ἴτη δὲ γέγονον δὲ, & cat. Hanc emendationē & Leunclaiius in fua poftrema Xenophonis verfione fequitur.

Ibidem, D. Στραπιάς.] P. m. in f. c. pag. 221. B ἀστραπιάς fortaffe legendum ait. Vide locum.

Ibidem, E. Εἰ δὲ αὐτὸ ὁμολογῆ δέν.] Hæc lectio bona eft, bonumque fenfum habet. Si verò [ille] fatetur de [rebus] omnibus oportere iudicium facere. Vel, de rebus omnibus cognofcendum eſſe, neceſſe eſt per annum id fieri. Vel, ad iudicia de rebus omnibus exercenda, anno integro opus eſſe neceſſe eſt. Nihil igitur mutandum.

Pag. 700. A. Συνοδικάσαι πολὺ ἦσαν.] Quamuis non damnem Leunclaiij coniecturam, ἐς τὸ πολὺ, tamen vulgatam lectionem commodè ſeruari, defendi que poſſe duco. Nam particulam ὡς ſæpius ante infinitos non exprimi: fed ſubaudiri conſtat. Quare nihil hîc quoque præter morem fiet. Locus autem fic erit integer, ὡς δὲ δικάζειν. Sic pag. 701. A. οὐδὲν ἀνθυμῆσαι, pro ὡς οὐδὲν ἀνθυμῆσαι.

Ibidem, D. Οἱ γὰρ ὁμοῖοι τῆς ὁμοῖοις.] Homerus τῆς Ὀδυσσεύς P. 17. lib.

Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἀγχι θῆς ὡς τὸν ὁμοῖον.

Aristot. Rhetor. libr. 1. ἐν τῷ ἀπὸ τῶν ἡδέων. Fr. P. pag. 223.

Pag. 702. D. Ἐπιμασάμελλω.] Sic & in aliis editionibus inuenio conſtanter ſcriptum. Quare ſi codex mendo caret, augmentum, quod temporale nominatur, ab auctore conſulto neglectum dices, quod parum probabile. Hoc enim pœtis quidem, propter ipſam metrorum neceſſitatem non rarò facere licet: fed orationis ſolutæ ſcriptoribus eadē licentia non permittitur. Quare lectorem monere volui. Nam alioqui dicendum ἠπιμασάμελλω. Hoc ab aliis, qui ſunt ὀξυδερκέσαι πι, non animaduерſum miror.

Ibidem, G. Ἡ γῆρα, εἰς ὃ παῖτα παχαλεπαὶ σὺρρεῖ.] Huc illi Antiphaniſ elegantes verſus commodè referri poſſunt, qui in vulgatis ſententiis extant, pag. 208 Crispini typis, 247.

Γῆρας γὰρ τὸ γῆρας, ὡς αἰεὶ ἐργασθῆλον,
Ἀπαντα γὰν θρόπεια παροσφοῖτα κακὰ.

Idem ibidem.

Τὸ γῆρας ὡς αἰεὶ βωμὸς ὅτι ἦδ' κακῶν.
Πᾶσι τ' εἰς ἰδὲν εἰς τὸν κατὰ πεφουρότα.

Pag. 703. C. Τὰς παροσημαίνοντας εἶναι.] Leunclaiius hæc ita legenda cenſet, τὸς παροσημαίνοντας αὐτὸ εἶναι. Ego verò minore cum mutatione fic iſta legerem, τὰς παροσημαίνοντάς τε εἶναι. id eſt, Qui aliquid fore prædicunt. Nam εἶναι, ἀντὶ τῶ ἰσπεδαμ poſitum, quia vel ante, vel poſt εἶναι ſubauditur particula αὐτὸ, de cuius particula vi, uſuque pluribus à nobis actum ſupra, pag. 346. D.

Ibidem, D. Ἀνθῆλεν ὁ Ἀπόλλων.] Hoc eſt Apollinis oraculum,

Σοφὸς Σοφοκλῆς, σφώπερος δὲ Εὐελπίδης.
Ἀνθῶν δὲ παῖτων Σωκράτης σφώτατος.

Pag. 707. D. Ἐπειδὴν, ἔφη.] Pater meus in ſuis comment. pag. 246. ἐπειδὴ legēdum monet. Hoc enim cauſam, illud verò, tempus ſignificat, qui ſenſus hîc nullum locum habere videtur.

Pag. 721. D. Τοῖς χερυρῶν.] Antè τοῖς χερυρῶν vitioſè ſcribebatur. Quamuis autem & in ſuperioribus editionibus eodem modo legi ſciam, errorem tamen maniſteſſimum emendare non dubitavi, quem ab aliis non obſeruatam conſtat.

Pag. 723. E. Θεομυρῶτα πιν, καὶ λαιωρῶτα πιν.] De vocabulis iſtis conſule patris mei comment. pag. 257.

Pag. 724. C. Ὅτι σὺ.] Pater meus in ſuis comment. pag. 259. ὅτι, cum ἰσπεδαμ legēdum monet. Quæ lectio vera. Quare nihil mutandum, vt in aliarum editionū margine videmus notatum, ὅτι.

Ibidem. Τὸ θηέον.] Leunclaiius vertit, id animal: fed hæc ipſam græci vocabuli vim non ſatis aperiunt. Sic enim Xenophon hominem appellat, qui ſua forma hominibus nocet, vt fera, & belluæ, quæ mordent, & laniant eos, in quos impetum faciunt.

Ibidem, D. Ἀφοδιείζειν.] Leunclaiius ait ſe nō dubitare quin legendum ſit ἀφοδιείζειν, id eſt, ſecedere, quod τῷ ἀπινιασάσαι reſpondeat. Illud etiam οἶα in ἴα mutat. Sed pater meus in ſuis comment. pagin. 259. de hoc loco hæc tradit, quæ demonſtrant nullam mutationem hîc faciendam. Socrates enim (inquit) monebat etiam eos, qui aduerſus res veneras non ſatis eſſent muniti, quique ab iis non tam facile abſtinere poterāt, quàm facile ipſe faciebat, vt cum iis mulieribus congrederentur, quæ non adeò formoſæ eſſent, ita vt ſua forma, quaſi quibuſdam illecebris, vel tunc, quum corpus ipſorum hiſ non admodum indigeret, eos ad intemperantiam prouocarent. Cætera, quæ magnam huic loco lucem afferre poſſunt, eadem pag. 259. vide.

Pag. 725. B. Τοῖς θεοῖς μηχανώμενον.] P. m. in f. c. pag. 260. fic locum iſtum legendum arbitratur, μή τ' εὐχόμενον, vel potius, οὐτ' εὐχόμενον. Hanc emendationem in ſua poſtrema Xenophontis editione Leunclaiius ad marginem vt bonam oportunenotauit.

Pag. 726. C. Ὡς οἶε.] Leunclaiius ἔπος οἶε proculdubio legendum affirmat. Sed ſi ſcribatur, ὡς, vt ſcribendum videtur, quod idem valet ac οὐτως, vt ſupra demonſtratum, vbi noſtram coniecturam, Euſtathij verbis, & auctoritate confirmamus, nulla mutatione opus erit.

Ibidem, D. Ἐκείνον.] Si codex fanus, hoc pronomen ἐκείνον non ad illud præcedens δαμόνιον, quod eſt neutrius generis: at ad ſignificatum, ad θεὸν videlicet, referemus. Alioqui dicendum eſſet ἐκεῖνος, quod in margine videmus notatum. Eodem modo Xenophon pag. 728. B. loquitur, γῶσῃ τὸ θεόν, ὅτι τοσούτων, & cat. deinde ſubiicit αὐτὸς, quod nō ad θεόν proximè præcedens: fed ad θεός eſt referendum, quod ante τὸ θεόν eſt collocatum.

Pag. 727. A. Τὸ δὲ καὶ ἄς.] Leunclaiius in prior editione ſubaudiendum hîc putabat, ποῖόν ὅτι. i. Quale [hoc opus] eſt? Quod à ſenſu non eſt alienum. In poſtrema verò dicit legendum, ἢ δὲ; & ſubaudiendum ὅτι; Sed nihil mutandum. Nam hîc quoque ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetenda ſunt illa verba, quæ pag. 725. D. leguntur, ἢ δὲ καὶ οἱ θεοὶ παρονοίας ἔργῳ

1192
...
pag. E. ...
...
pag. 711. A. ...
...
pag. 714. B. ...
...
pag. 715. D. ...
...
pag. 716. E. ...
...
pag. 717. C. ...

ἔργω εἰοικέναι; Idem autem loquendi genus illic etiam habemus, πὸ, ἐπεὶ ἀδούης, & cæt. Idem eadem pag. E. πὸ δὲ τὴν ἀκολού, & cæt. Idem pag. 726. B. πὸ δὲ, ἐμψύσαι μὲν, & cæt. Vel etiam reperenda, quæ leguntur pag. 726. A. τῶπα οὐ τὴν ἀρετὴν πικρῶς περιεγράμεινα ἄπορες ποιεῖ τὴν ψυχὴν, ἢ γράμεις ἔργα δεῖν; Alibi tamen sæpe legas, ἢ δὲ, ἔφη, πὸ, & cæt. vt pag. 733. C. D. Sed cur nulla necessitate nos cogente, verba textus mutabimus?

Ibidem, E. Καὶ ἀνθρώπους ἐξαπατῶμένους] De toto hoc loco consule p. m. c. pag. 265. 266.

Pag. 732. A. Ἀγαθὸς πύργος, ὃ μὴ δοκεῖν βούλοιστο] Æschyli versus de Tiresia vate ἐν ἐπιπέδῳ θήβαις, pag. 100. scriptos vide supra pag. 31. E.

Ibidem, D. Ἀπαπῶνα δὲ ἐκάλεϊ] Hunc locum ante viginti annos, dum pater meus negotiorum suorum causa in Gallias profectus esset, in celeberrima Academia vices absentis obire iussus, publicè sic accipiendum monui, ἐκάλει ἀπαπῶνα, οὐ πὸν μὲν λαβόντα μικρὸν ἢ, οὐδὲ εἴ τις, & cæt. Atq; post μικρὸν ἢ, constructionem mutatam monui. Vel etiam sic ista nobis accipienda, οὐκ οὐκείνον, ὅστις μικρὸν μὲν ἢ λαβόν, & cæt. sic paulo post, πλὴν δὲ μέγιστον [ἀπαπῶνα ἐκάλει οὐκείνον,] ὅστις, & cæt. Quam emendationem, vel potius emendationis coniecturam in patris mei comment. pag. 274. additis Æ. P. litteris notavi. Leunclavius aliter sentit. Lector eam sequatur lectionem, quam duxerit optimam.

Pag. 733. A. Ἀσκήν ἐγκράτειαν] P. m. in f. c. pag. 275. monet illos genitivos, ῥίγους, γάλλους, πόνον, vel ad ἐγκράτειαν referendos, vel συλληπτικῶς, & figuratè suppleendum καρτερίαν, vel καρτερήσιν, vel aliquid huiusmodi. Affert Virgiliti exempla, Æn. xi. pag. 432. 21.

*Discipuer virtutem ex me, verumque laborem,
Fortunam ex aliis.*

Idem lib. 7.

*Ipse Quirinali lituo, paruaque sedebat
Succinctus trabea.*

Leunclavius hanc emendationem haud improbauit, siquidem in editionis postremæ notis eam notauit.

Pag. 734. B. Ταῖς εἰρκταῖς] F. P. pag. f. c. 277. Domos alienas vocat carceres per quandam similitudinem.

Ibidem, D. Ἀσκήν δέν] Subaudiendum ἑαυτῶν. Sic & Theognis, vt F. P. f. c. pagin. 277. obseruauit,

Χρὴ πένιλον φέρουσα, καὶ εἰς βαθυκῆτα πόντον
ῥίπτειν, καὶ πέρων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Ibidem, E. Ἀρκῆν τῆσσι] F. P. f. c. pag. 278. Prestare hoc. At ἀρκῆν cum datiuo, prodesse. Hæc addam, cum datiuo personæ, & accusatiuo rei, significat, aliquid ab aliquo propulsare, auertere. Homer. Iliad. Z.

Ἀλλά οἱ ἔπις τῶν γε πὸ τ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον.

Leunclavius ἀρκῆν πόντῳ legendum ait. Sed suam lectionem, aut coniecturam nullis rationibus probat. Ab hoc autem ἀρκῆω, ὄ, latinum arceo deductum videtur.

Pag. 735. C. Ἀλλ' ἴνα τις μοι δοκῆ] Quamuis Leunclauij coniecturam non asperner, qua dicit le-

gendum, ἀλλ' ἴνα τις μοι δοκῆ, nullam tamen video necessitatem, quæ mutationem istam flagitet. Vulgatam enim lectionem hoc modo tueri commodè possumus, vt ex præcedentis periodi finè reperamus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, ἐμαυτὸν τῶπα, sic, ἀλλ' ἐμαυτὸν τῶπα ἴνα τις, & cæt. id est, Sed me ipsum [ibi, in eo loco] colloco, vbi, [quo in loco] quædam inter hæc [duo, imperium scilicet, & seruitutem,] mediavia videtur esse. Quod autem subiunctiuus pro indicatiuo positus, nihil noui. Qui probatos linguæ græcæ scriptores volutat, hoc passim obseruat. Quinetiam ipsa subiunctiuu modi vis hæc retineri, latinisque verbis exprimi bene potest, sic, esse visa fuerit.

Pag. 736. A. Σίνυς] Hic πινυκαμπτης appellabatur, cuius vocis ἐπίμυον Ouid. τῶν μεταμορφώσεων libri 7. versibus elegantissimis aperit,

*Occidit ille Sinis magnis male viribus usus,
Qui poterat curuare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late sparsuras corpora pinus.*

De hoc Sinide, vel (vt alij scribunt) Sinnide, cæterisque latronibus, quorum mentionem hic fieri videmus, consule patris mei comment. pag. 279. 280.

Pag. 748. B. Σκοπούμαι] Leunclavius ait legendū σκοπούμεν, vertitq; consideremus: at (vt pater meus in suis comment. pag. 296. monet) vulgata lectio commodissimè retineri potest. Quare nihil mutandum. Est autem πὸ σκοπούμαι, ἀπικῶς, αἰ πὸδ σκοπῶ, positum, vt σκοπούμενος, αἰ πὸδ σκοπῶν, pag. 754.

E. Quid opus incertis coniecturis? quid aliorum argumentis? Audiamus ipsum Socratem de rebus iisdem verba facientem. Sic enim paulo post littera D. τὰ βραχέα πάντα σκοπῶ. Quamobrem illud σκοπούμαι rectè habet, nec quicquam innotandum. Vertemus autem, Ego igitur (inquit Socrates) illud confidero, an perinde, &c.

Ibidem. Πόνον] P. m. in f. c. pag. 296. πόνον legendum monuit, quod τῶν παμφορώτατων κτήματι τῶν ἰσπρονδεται,

Ibidem, D. Τῶν εὐρόντης] Si codex mendo caret, vel atticè positum est actiuum pro passiuo εὐρέθηντης, vbi ad locutionis integræ perfectionem subaudiendum ἀργυρίου, vel πημάτων. Vel etiam εὐρέθηντης legendum, vel τυχόντης. Qua de re consule patris mei comment. pag. 296. Leunclavius hanc emendationem securus, in suis postremis scriptis dixit, ,, Alii τυχόντες, pro εὐρόντης autumant. Quamuis autem Porti nomen nō exprimat, hæc tamen sunt Porti verba.

Pag. 759. C. Πάντα ἐπιμελεῖτο] Vel καὶ ἡ πᾶσι αὐτῶν πάντα scribebatur, & præpositio propter similitudinem literarum affinitatem, vel propter confusionem ex abbreviaturis ortam, à librariis per imprudentiam est omissa, vel more attico subauditur. De his autem nominum, verborum, aduerbiorum, & præpositionum defectibus, supra pluribus à nobis est actum. Quare nihil noui iam dicetur. Sic pag. 765. C. πῦθ' διενέγκοιεν, pro καὶ πῦθ. & pag. 766. B. πύς κεραπίστους τῶπα, pro κατὰ τῶπα.

Ibidem. Ἀὐτὸν εἰδει] Si coniecturis vti licet, hunc locum sic legendum esse crediderim, καὶ περιεκαλέσθη ἴνα εἰς δίκην, & cæt. atque πὸ αὐτὸν, iam bene habebit. i. quendam illorum, qui Critonem calumniis vexabant, in publicum iudicium vocauit, in quo vel capitis, vel mulctæ causa illi erat dicenda.

men alterum illud *πίθη* nunc reiiciendum, quasi A poeticum potius, quàm solutæ orationis vocabulum sit habendum. Multo minus hoc insolens, ac profus inusitatum esse concedam. Non enim à *πίθημαι, οδύμαι*, deductum est. Nam in subiunctiuo presentis scriberetur *πίθηται*, ut *ποιήται*; sed est aorist. 2. med. quod sic formatur, *πίθηω, αορίστ. αεί. έπιθον, aor. 2. med. έπιθήμι*, subiunct. *έαι πίθωμαι, η, ηται, υτ λίπω, έλιπον, έλιπόμην, έαι λίπώμαι, η, ηται*. Infinitus, *πίθειναι*, ut *λιπέειναι*. Quade re supra pag. 6. B. à nobis pluribus est actum. Quamuis etiam vocem *πειθάνος* à Leunclauio formatam non damnam, nego tamen vocem *πίθάνος* esse corruptam. Quot enim alia vocabula reperias, quæ variis modis apud varios scriptores variis de causis scribuntur? An ideo corrupta dicemus? Absit. Nihil igitur temere nobis est innouandum.

Pag. 783. B. Ούδ' δ' ή ακούσαι] Leunclaius hunc locum ita legendum ait, *ακούσαι γε, έι ποδ λόγρον κρείττων, έστ' κάμαθιν. αή π' ποδ, κρείττων έη, έξεί καπαμαθίν*. Sic autem vertit, Nec enim illi, qui audierint, cognoscere possunt, an ipsius forma commemoracionem omnem superet. Illud autem *κρείττων* ad ipsam Theodeten refert, & personam pro ipsius forma, & pulchritudine figuratè sumit. Sed *κρείττων* in genere neutro retinendum, ut scriptum legitur, & subaudiendum *κάλλος*. Sic enim paulo antè Xenophon est locutus, *έπ' κρείττων έη λόγρον το κάλλος ης γυναικός*. Hinc autem Leunclaius suam emendacionem sumpsit, optima cõiectura nixus, quam laudo: sed in illa *ποδ κρείττων* in *κρείττων* mutatione, sententiam eius non sequor. Illud addam obiter, *κρείττων λόγρον κάλλος*, hęc *έσθ' ελοικης* appellari formam, speciemque corporis elegantiozem, quàm ut verbis exprimi possit.

Pag. 785. C. Έως αν τ. π. π. δέονται] Δέονται malim. Sic enim paulo pòst idem à Xenophonte dicitur, *έως αν δειθώσι*. Præterea *π' έως*, & *π' αν* plerunque subiunctiuo gaudet.

Pag. 787. D. Ακούμενος έφη, πούπου φάρμακον άγαθόν διδάσκεν] Leunclaius de hoc loco iudicium, & coniecturam probo. Sic autem totus locus est constructurus, & accipiendus. *έφη. ης; ο Σωκράτης. ης; διδάσκειν, ήρωω διδάσκειν αν; πούπει διδάξεν. ης; άγαθόν φάρμακον. ήνος; πούπου. ταύτης δηλονότι ης; άορέξιας, δι' έω άκείνος άηδώς ήδιε. πώς; έ, και ήνος χαριν ο Σωκράτης ποδ το άγαθόν φάρμακον διδάξεν. έπισχεήπι; ακούμενος, ήρωω έπως άκείσται πλω ποδ άηδώς έδίνοντος άορέξιας. ποδ το έπ' φάρμακον ποίον έω; το παύθεται έδίνω*.

Pag. 788. C. Α'λλά το ιμάτιον] Aliàs, quod vsitatius, *άλλ' ή το ιμάτιον*. Equidem nihil nisi pallium, vel, nihil aliud, quàm pallium, ferebam. Sic etiam aliàs diceretur, *άλλ' ή το, pro άλλο, ή το*.

Pag. 792. E. 793. A. Μη περιώνται ως σωεχέσα] Leunclaius *ως άμελίσα* legendum ait. Rationes, quibus suam mutationem tueri conatur, in eius notis vide. Verùm ego nihil mutandum censéo. Nam vulgatæ lectionis optimus est sensus, hic videlicet, Qui cæteros eloquentia, prudentiaque superare cupiunt, illos non solum domi quàm frequentissimè eloquentia, prudentiaque studiis operam sedulam nauare decet: sed etiam ad eos oportet accedere, qui eloquentia, prudentiaque cæteris longè præ-

stare videntur, atque adeò illos harum virtutum parandarum causa apud earum magistros quolibet facere, & tolerare oportet, ut nihil sine suorum magistrorum auctoritate, nihil sine iudicio, sententiaque ipsorum facere videantur. Hoc autem similitudine, exemplis, & inductione confirmatum illustratur. Quemadmodum qui periti citharistæ, vel tibicines, vel equites euadere student, non solum ipsi in his artibus, intra domesticos parietes, & per se, subque marte, quàm sapissimè se exercent: sed alios etiam adeunt, qui harum artium peritissimi censentur. Sed similitudo, exempla, & inductione præcedunt. Obseruandum etiam argumentum, quod à minori ad maius appellatur. Si enim in ludicris, vel saltem parui momenti rebus maxima diligentia, maxima assiduitas, maximum studium, & præstantissimi doctoris opera requiritur, ergo in seriis, maximique momenti rebus hæc omnia longè maiora requi-

runtur. Hinc autem (si quid tamen nobis ad hoc extrema necessitate compulsis, vel addere, hoc immutare licet) hanc lectionem à veritate non alienam erui posse ducò, *περιώνται μη μόνον ως σωεχέσα ποιήν έ; π' αν βούλωνται δωαπι ήρωέσαι, και έ αυπύς, αλλά έπ' έως π' ές, &c.* id est, Conantur non solum quàm frequentissimè facere id, in quo valere cupiunt, conantur; inquam, id facere domi, per se, marte suo: sed etiam apud illos, qui præstantissimi videntur esse, idem facere conantur, quolibet facientes, ac sustinentes, ne quicquam sine illorum præstantissimorum virosum sententia faciant, quòd alia ratione celebres non sint euasuri. vel; quòd alia ratione se claros viros non euasuros putent. Hic minimam mutationem factam videmus. Nam particulam *μη*, quæ per librariorum imprudentiam ante *περιώνται*, in describendo fuerat collocata, post illud collocamus; & *και*; quæ ante *καθ' έ αυπύς* erat, post *άλλά* ponimus, vnicum nostræ coniecturæ vocabulum, *μόνον* videlicet, ad ipsam *ης* φέσιως, και ης αρμοσύσης ηρώμης ολοκληλειαν addimus. Sic autem hæc melius à quouis intelligentur, si legitimam constructionem indicemus; & quæ ad loci faciliorem intelligentiam faciunt, paucis addamus. *περιώνται μη μόνον καθ' έ αυπύς, αλλά έπ' έως π' ές άκείνους δοκασιν έ; περιών) λέξω, ως σωεχέσα ποιήν άκείνο, καθ' έ, π' αν βούλων) δωαπι ήρωέσαι. πώς δε έπ' έως π' ές άκείνους δοκασιν έ; ποδ το ποιήν περιών; παύτα ποιού ης, &c. ές; ή δε ταύτα; ως εν αν άλλως αξιόλογοι ήρωέμενοι; πούπει ήρωέμενοι*. Iam videt lector quantam huic loco lucem ista ferant. Vnicuique tamen liberum sit iudicium.

Παύτα ποιού ης, έπ' έρωέμενου ης] Huc illi non inellegantibus versus, qui sunt in omnium ore, perbellè referri possunt,

*Qui cupit optatam cursu contingere metam,
Multa tulit, fecitque puer, sudavit; & alfit.*

Pag. 807. B. Θεούς οίμαι πύς νόμοις πύπυς [πύς άγαφους] πύς ανθράποις ηείναι] Sophocles εν τή Οιδύπω Τυεάνω, pag. 187.

Χο. Εί μοι ζωείη φέρον π μούσα πών
έπ' έπ' έρον άηείαν λόγρον,

Ἐργον τὸ πῶτον, ὡν νόμοι ποθεῖν)
 Ἦ ψιποδὲς γ' ἕραϊαν δι' ἀφ' ἑσέ.
 Τεινωθῆν περ. ὡν ὄλυμπος
 Πατὴρ μόνος, ὃ δὲ νιν θναῖα
 Φύσις ἀνέραν ἐπεπν, ὃ δὲ
 Μὴ ποτε λάτρε καὶ κοίμασθαι.
 Μέγας ὃν πύπης θεός,
 Οὐδὲ γνεῖσθαι.

Pag. 809. E. Ὁ ἄσπερ ἡ μὴν ἀκροασία, & pag. 810. A. ἢ δὲ ἐγκρατεία] Leunclavius ait legendum ὅτι ἄρ' ἢ μὴ ἀκροασία. Sic enim sequentia, ἢ δὲ ἐγκρατεία, melius his respondere. Quamvis autem sensus hanc, vel aliam huiusmodi lectionem flagiter, tamen (vt ingenuè dicam quod animus sentit) tantam vocum mutationem non facile probare possum, præsertim cum inter ὁ ἄσπερ & ἢ ἄρ' nullam fere similitudinem, ac affinitatem intercedere videamus. Qui οὕτως ἢ ἐγκρατεία legendum putant, aliquid afferunt, quod verisimilius. Sed hic quoque mutatio nimis magna. Ego verò sic legendum arbitror, ὡς ἐγκρατεία, vt particulam ἢ dicamus omisissam. Quod minimè nouum. Nam & apud Thucydidem, & Aristotelem sæpius reperias ἐπεῖτα sine ὡς ἄρ' precedentem, & ὡς ἄρ' non sequente ἐπεῖτα. Qua de re fusius in nostro Xenophōtis indice græcolatino, vbi exempla notantur. Vide ὡς ἄρ', & ἐπεῖτα. pag. 811. A. exemplum habemus vbi ὡς ἄρ' sine sequenti ἐπεῖτα ponitur. Ibidem videmus ἢ particulam positam, non præcedente μὲν. Aliàs enim dici solet, ὡς ἄρ' μὲν, ἐπεῖτα δὲ, & pag. 813. D. ὡς ἄρ' sine ἐπεῖτα sequenti: & pagin. 821. ἐπεῖτα non præcedente ὡς ἄρ'. & 870. B. præter ἐπεῖτα sine ὡς ἄρ' precedentem, etiam δὲ, non præcedente μὲν, positum habemus. & 910. A. Vel etiam sic legendum, ὡς δὲ ἢ ἐγκρατεία. ὡς δὲ autem pro οὕτως, non solum apud poetas: sed & in oratione soluta passim reperias cum in sacris literis, tum etiam apud Xenophontem, vt in indice græcolatino diligenter notavi. hic satis fuerit si locos aliquos tantum fidei faciendæ gratia notarem. Vide igitur pag. 828. A. 898. E. 908. B. 943. C. plura in ipso indice. Lector de nostra coniectura libere sentiat, dicat, ac pronuntiet quod à veritatis partibus stare iudicabit.

Pag. 812. A. Ὁ εὐσεβῆς δὲ πῶς εἰδότες] Vt supra pag. 811. B. C. in definitione πῶς εὐσεβῆς, ὁ ἄρ' πῶς θεὸς νόμιμα εἰδῶς, ὅπως αὐτῶν εὐσεβῆς ἀεισιμένους εἶναι, sic etiam in ista πῶς εἰδότες πῶς εὐσεβῆς ἀεισιμένους εἶναι, Socrates quorundam opinionem sequi videtur, qui virtutes in ipsa rerum scientia, sine actione, positas putabant. At hoc modo diaboli & pii, & iusti essent, quia hæc omnia optimè norunt. Quod profectò non solum est absurdum: sed etiam impium. Nam ex diuini verbi præscripto constat eos pios dici, qui non solum sciunt quid sit pietas. sed qui etiam pietatem colunt, & pro virili piè viuunt, & ope diuina freti faciunt, quæ pietas fieri postulat. Idem etiam de iustis est sentiendum, & dicendum. Hic autem nullam pietatis, ac iustitiæ perfectionem intelligere debemus. Nullus enim ex corrupto mortalium genere procreatus istam perfectionem vnquam habuit, aut in his terris est habiturus. Sed κατὰ σύγκλη-

A. in hæc dicuntur, & quid affectandum, & quod totis animi, corporisque viribus sit contendendum, hoc modo demonstratur, vt pietatis, & iustitiæ cultores studiosi fiamus. Vnus enim ille Seruator noster hanc perfectionem habuit, quia non ex corrupto: sed diuino semine conceptus, ac natus, vnus ille noster est Iustitiæ Sol, qui suis radiis pios illustrat, vnus ille Iustitiæ fons perennis, vnde fideles hauriunt perpetuò quicquid boni possident. Quamobrem istas Socratis definitiones ex veræ theologiæ præceptis mancas esse patet.

Pag. 813. B. Βασιλεία δὲ, ὅτι περηνίδα] τῆς δημοκρατίας, τῆς περηνίδος, ὅτι τῆς βασιλείας ἕπαυρον, καὶ φόρον, Euripides ὡν τῆς Ἰκέπαι, pag. ex Plantini typis 325. 326. versibus elegantissimis persequitur, cum consule. Illic enim multa reperies, quæ magnam huic loco lucem afferent, Socratisque sententiam confirmabunt.

Pag. 815. C. Τὸν μάταιον παραματῖαν] Proculdubio in vetustis, manûque scriptis codicibus, per abbreviationem hæc ita scribebantur, ἢ μάταιον παρ. at imperitus librarius pro ἢ, quod valet τῶν, scripsit ἢ, quod valet πῶν, hocque propter maximam scripturæ similitudinem errorem istum peperit, quem postea viri docti cum animaduertissent, sic emendarunt, vt ad marginem habemus notatum, τὸν μάταιον τῆς παραματῖας: sed τῶν μάταιον παραματῖαν legendum. Epithetum autem masculinum cum femineo substantiuo iunctum est Atticè. Huius Atticissimi multa tam poetarum, quàm aliorum scriptorum exempla in nostris in Dionysium Halicarnasseum annotationibus attulimus: multa etiam habemus collecta in nostris in totum Sophoclem commentariis, quos nondum in lucem edidimus, breui tamen hoc facturi, si Deus Opt. Maxim. nostris cœptis, consiliisque benignè faueat. Lector (nisi fallor) nostram coniecturam probabit.

Pag. 817. C. Τῶν χειρῶν γήγασθαι] Quoniam Xenophon antè dixit, ἀναγκάσθαι ὁ δὲ συμαθῆσθαι, ὁ δὲ πληρομῆσθαι ἀποβάσθαι, nunc ex gramaticorū præceptis ad legitimam orationis structuram, & verborum congruam seriem seruadam, videretur dicendum, τῶν χειρῶν, vel χεῖρας, vt sit accusatiuus Atticus ὅτι πῶς ἰωνικῶς ἀρχαῖου χεῖρα καὶ κεραῖν formatus. Atque adeò sic olim scriptum fuisse puto: sed postea per librarii imperitiam, quasi vox esset corrupta, χεῖρων scriptum arbitror.

F. Si codex sanus est, constructionem mutatam dices. Græci autem tam ante, quàm post infinitiuos, nominatiuum, vel accusatiuum ἀσφαδῶς ponunt. Xenophon pagin. 826. B. οὐ μωρὸς οἶε εἶναι; pro, οὐκ οἶε τῶν μωρῶν εἶναι; Idem pagin. 829. E. Ἀεὶσος εἶναι εἶπεν. pro, εἶπεν ἑαυτὸν εἶναι ἀεὶσον. Et 830. E. 850. A. πῶς δέ μιν οἶε εἶναι σοι; pro, δέ μιν. 874. A. σιωπεύουσα μῆκος εἶπεν ἑαυτὴν. pro, ἑαυτὴν σιωπεύουσα μῆκος. Et 920. A. εἶπεν αὐτὸν δὲ δικαιοπρεπῆ εἶναι. pro, ἑαυτὸν δὲ δικαιοπρεπῆ εἶναι.

G. Plura in nostro græcolatino indice. Hæc ipsa pag. E. Xenoph. accusatiuum χεῖρων furpat. Pag. 822. C. Πόσον αὐ] Pater meus in suis commentar. pagin. 396. monet legendum potius, πόσον, id est, quantum. quantum pretium. quantum pecuniæ putas tuas fortunas venditas, id est,

est, si vendantur, reperitur esse Est autem bre-
uis *ἡσπέρωσις, καὶ ἀεὶ ἰσχυροποία*. Sensus. Si verò
tuas fortunas vendideris, quantam pecuniæ
summam te ex his collecturum existimas: Hanc
patris mei correctionem Leunclavius non so-
lùm probavit: sed etiam ad editionis postre-
mæ marginem annotavit, variisque rationibus
in suis notis confirmavit.

Pag. 823. A. *Προσπάειας*] Publicorum ope-
rum procuraciones, & huiusmodi prefectu-
ras. F. P. pagin. 398. Leunclavius, patrocinia:
sed hoc ipsam Xenophontis mentem iam non
satis aperit.

Ibidem. *Παιδῶσις ἀρετῆμασι*] Iam sic appel-
lantur res ludicræ, puerisq; dignæ, ut pater me-
us in suis commentar. pagin. 398. monet. A-
liàs verò sic ipsos amores, ac nefarias deli-
cias vocamus. Quamobrem interpretes, qui ver-
tit, amoribus occupatum esse, Xenophontis
mentem assequutus non videtur. Perpende ver-
ba, rem, ut monemus, sic habere comperies.
Si quis tamen aliter sentit, libero iudicio fru-
atur. Leunclavius vocem *ἀρετῆμασι* reiiciendam
ait, ut suam versionem tueatur. Rationes, qui-
bus suam coniecturam tueri conatur, in eius no-
tis vide. Vulgatam lectionem ego mutandam
non censeo. Nam bonus ex ea sensus elici po-
test, ut antè demonstratum.

Ibidem E. *Ἐπισηθῆναι*] Leunclavius hanc vo-
cem vitiatam esse dicit, ac *ἐπισηθῆναι* legendū cen-
set. Sed nihil mutandum. Nam verbum *ἐπιση-
μαι* (si bonis grammaticis est credendum) futu-
rum habet *ἐπισηθῆναι*, unde cætera tempora legiti-
mè formari possunt, licet non omnia sint in
vfu. Quare dicemus *ἐπισηθῆναι* esse infinitum
aor. prioris passivi, qui more attico vim actiui se-
peretinet, ut alibi demonstratum. Dictum au-
tem videtur *ἐπισηθῆναι*, ne confundatur cum infi-
nito *ἐπισηθῆναι*, quod non ab *ἐπισημαι*: sed ab *ἐ-
πίσημαι* deductum. Fateor autem & ego voca-
bulum istud insolentius esse, non tamen ideo
statim repudiandum. Multa passim legas, quæ
longè maiorem novitatis speciem habent, quæ
tamen non reiicienda: sed observanda, nec imi-
tanda. Rationes verò, quas Leunclavius affert,
ut suam emendationem defendat, contra nos
minimè faciunt. Quis enim est, qui nesciat i-
dem verbum in variis modis, ac temporibus va-
riè positum apud hos quidem sæpe, apud illos
verò, vel nunquam, vel rarissimè reperiri: Lector
id sequatur, quod ad veritatem propius accedere
comperiet.

Pag. 826. E. *Ἀπαληθεύσαι*] Vel est *ἐμειψίς*
verbi *ἀπῆ*, id est, oportet, quod minimè *ἀπῆδδ-
ξον*, ut supra multis est declaratum. Vel est Io-
nismus, qui poetis est familiaris. Nam Iones in-
finitum pro imperatiuo sæpe ponunt, Homerus
Iliados B.

Πάντα μάλ' ἀσπείκως ἀγορεύεμεν, ἄς ἐπιπύλω.

Xenophon autem, ut variis in locis demon-
stratum, sæpe *πιπύλω* peron loquitur. Quamob-
rem non est corrigenda vox textus, nec in *ἀπαλη-
θεύσαι* mutanda. Nam vulgatam lectionem re-
tinere potes, propter eas rationes, quas attuli-
mus.

Pag. 827. A. *Συσιφ δὲ σοὶ ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν*] Pro-

A culdubio legendum, *συσιφ δὲ σοὶ ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν*
quemadmodum pater meus in suis commentari-
pagin. 405. iam pridem obseruatum nobis re-
liquit.

Pagin. 830. B. *Ἄν' ἐκόντες ἐπώνται*] In omni-
bus superioribus editionibus *ἐκόντες ἐπώνται*,
constanter scriptum inuenio. Leunclavius ta-
men ait apud Stobæum *ἐπώνται* legi. Quare sic
etiam in hac sua postrema Xenophontis editio-
ne legendum censet, verbūque *ἐπώνται*, ceu
glossam ad marginem notavit, ac *ἐπώνται* in i-
psum textum recepit. Sed nullam necessitatem
video, quæ mutationem istam requirat. Quid o-
nim respondeas, si quis dicat, apud Stobæum
pro *ἐπώνται*, scribendum esse *ἐπείθονται*, quemad-
modum in omnibus & vetustis, & recentiori-
bus Xenophontis codicibus, quos legi, scriptum
exstat? Nihil igitur temere mutandum, præfer-
tim cum bonus sensus ex vulgata lectione possit
elici.

C Ibidem. C. *Ἀὐτὸν ἔφη*] Pater meus in suis com-
ment. pagin. 408. hæc verba superflua esse dicit:
Quod profectò verum videtur. Leunclavius *αὐ-
τὸς* legendum, & *ἔφη* tollendum censet. Quam-
obrem illad *αὐτὸς*, ἐμφατικῶς ponetur. Perbellè
autem cum præcedentibus, *τὸν ἀσπείκωτον ἐπιπύ-
κωνται*, pronomen istud iungetur.

Ibidem. *Δι' ἴσου*] Subaudiendum *ἐξισότητος*. Pari
interuallo. F. P. pag. 409.

Ibidem E. *Τὸν Μιθραν*] Suidas, quid hoc esset,
D his verbis declarat, *Μιθραν* (inquit) *τὸν ἡλιον νομίζου-
σιν οἱ Πέρσαι, ὃ πύτων θύοισι πολλὰς θυσίας.*

Pag. 831. A. *Ἀγαθὸς γὰρ ἄν'*] F. P. pag. 409. Nam
beatus es, quia bonis, & virtutibus animi instru-
ctus es. Aliæ interpretationes nullum viro Spar-
tano dignum acumen habent.

Pag. 834. D. *Ἀκούειν*] Subaudienda particula
αὐ, quæ (ut supra pagin. 346. D. pluribus demon-
stratum) cum infinitis præsentis vel expressa,
vel subaudita vim futuri sæpe denotat. Quare
ἀκούειν αὐ, αὐτὸν τὸν ἀκούον positum, quod ad margi-
nem à Leunclauio in postrema editione nota-
tum, quasi textus vocabulum esset corruptum.
Quod tamen non est corruptum. Vel (quod
verisimilius) est glossa. Nihil igitur mutan-
dum.

Pag. 835. E. *Ἀντιδιδόναι πενταετηρίας*] Quid sit *ἀν-
τιδιδόναι πτω πενταετηρίας*, pater ex oratione Demo-
sthenis & Meisίου. pagin. 308, 309. ex Iohannis
Heruagii typis basilienfibus, in octauo. Quid et-
iam sit *τῆς πενταετηρίας ἀντιδιδόναι*, cur, & quomodo
fieret, consule Demosthenem *ἐν τῆς πρῶτης φιλίππου*,
pagin. 214. 215. 216. 217. 220. 223. 224.
Vide & Suidam in vocibus *ἀντιδιδόναι*, & *ἀντι-
διδόναι*.

Pag. 839. C. *Γαυακί κάλιον μένειν ἐνδον, ἢ θυεσ-
κῆν*] Euripides *ἐν Ἡρακλείδαις*, pag. 599. idem con-
firmat.

*Γαυακί γὰρ ἐστὶν ἡ πόλις τῆς Ἰωνίας, ἢ τῆς Ἰταλίας.
Κάλιστον ἔστι τὸ ἴσχυον μένειν ἐνδον.*

Idem *ἐν Ἡρακλείδαις*, pag. 800.

*Γαυακί δὲ ἐστὶν ἡ πόλις τῆς Ἰωνίας, ἢ τῆς Ἰταλίας.
Εἰς κάλιος ἀσπεί, δὲ γὰρ ὡς οὐσαν κάλιον.*

Οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δὲ εὐραίσιν εὐπορεῖς φαίνεν ὡς ἐσσωπόν, λέω π μὴ ζητῆ κακόν.

Pag. 840. B. Εἰς τὸν περὶ τὴν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν Danai filiarum ob interfectos patrias finguntur apud Inferos aquam in dolia perforata perpetuo ferre. Huc igitur Xenophon spectare videtur. Ouid. *Metamorphosion* lib. 4. 96.

Molirique suis letum patrie libus aufe, Assidua repetunt, quas perdant, Belides undas.

Pag. 841. B. Εἰς τὴν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν Quamvis lectionem, quam Leunclavius in sua postrema editione ad marginem notavit, non damnem, quia tamen in ea maiorem animaduerto mutationem, adducor ut credam vnica syllaba mutata vulgaram lectionem commodè retineri posse, sic, ὀπτικῶσι ἀλλήλων, id est, impedimentum mutuum, impedimentum, quo alii alios impediunt. Totus autem locus ita nobis accipiendus. πῶς γὰρ αὐτῶν πρὸς θεῖσιν οὕτως; πῶς; ἔχοντες ὀπτικῶσι ἀλλήλων. i. habentes mutuam impedimentum. Hæc autem ἔχοντες ὀπτικῶσι ἀλλήλων sunt explicatio aduerbii præcedentis, οὕτως videlicet. Quamquam nulla mutatione facta vulgaram lectionem commodè tueri possumus. Dicemus enim hoc verba nomen ὀπτικῶσι, sui verbi ὀπτικῶσι constructionem seruare, quod potissimum in illis nominibus gerundiuis, ut vulgo vocantur, facile declaratur, ut, quum dicimus *γραπτικῶσι, ποιητικῶσι, κεραιτικῶσι, λεκτικῶσι, &c.* Huius loquendi generis exemplum isti non dissimile habemus apud ipsum Xenophontem pag. 77. D. Εἰς τὴν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν pro, τῶν ἀπὸ τῶν, quod visitatus. Hic videmus τὸ ὀπτικῶσι cum accusatio iunctum, ut ipsum verbum ὀπτικῶσι, unde nomen hoc est formatum. Nisi forte quis ibi dicat esse τῶν ἀπὸ τῶν, ἔλλειψιν ἀπὸ τῶν. Qui plura exempla cupit, is consulat nostrum indicem græcolatinum in Οὐνόματι πῶς ἢ ῥημάτων &c.

Pag. 843. Οὐ πὲρ χύβας] P. m. in f. commentar. pag. 427. locum istum sic legendum monet, καλὸν δὲ τὸ πάντων καταγελάσειεν αὐτὰ μάλιστα, ἢ ὁ σερμῶν, αἰμὴ ὁ κομῶν) χύβας φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας. Nam ὁ πὲρ χύβας εὐρυθρον, glossam esse dicit, quod profectò verum videtur. Si quis tamen aliter sentit, suam sententiam libere sequatur.

Δηλοῦσι] Sunt qui putant hæc non esse Xenophontea. Cur autem hæc creiiciant, nullis rationibus validis demonstrant. Sed cum verba sint bona, quid opus hac mutatione? Verendum autem, Te læderem. Tibi nocerem. Eustath. Δηλῆν, ὡς δηλῆσθαι, πὸ βλαπτικῶσι. Δηλημά, ἢ βλά- ῆν, ὡς δηλῶ, δηλήσθαι. Δηλημῶν ὁ βλαπτικός. Hinc τὸ δηλητικῶσι, venenum, quod animalibus nocet. Fortasse autem ab hoc etiam deductum est ipsum latinum verbum lædo, καὶ τῶν ἰσχυρίων μετὰ θεοῖν, δη- λῶ, lædo, mutato ñ in æ.

Pag. 850. A. Πῶς ἡμῖς εἶναι σοι] Pater meus in suis comment. pag. 435. legendum putat, πῶς ἡμῖς οἶε σοι. Leunclavius, πῶς ἡμῖς οἶε εἶναι σοι. Vtrumque rectè: sed in altero τὸ εἶναι subauditur, in altero exprimitur.

Pag. 855. C. D. Προεξαεζόμενος αὐτῶν, πολλά] Distinctio post illud participium προεξαεζόμενος videtur

A tollenda. Sic enim ista sunt construenda, προεξαεζόμενος αὐτῶν δηλονότι, πολλά παρ' αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν, ἢ γὰρ αὐτῶν. Si retineatur, dices consultò factum, ne τὸ πολλά cum præcedente participio coniungi quis putaret.

Pag. 867. E. Τίματτα] Leunclavius, palustria. F. P. pag. 455. iam pro sterquilinio, quod aliàs κοπρία vocatur, accipiendum ait. Quod verifimilius.

Pag. 872. B. Αἰμαθῶν, τὸ ἐδελοῦτων] Hunc locum ante 20. annos, dum Xenophontem publice interpretarer in celeberrima Academia, quæ caput est Allobrogum, sic emendandum monui, αἰμαθῶν. τὸ γὰρ ἐδελοῦτων ἀρχῆν, σαφῶς οἱ θεοὶ δίδονται πῶς ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν πεπλοισμένοις. τὸ δὲ ἀκόντων, &c. Quæ sic latine à me reddita habes in patris mei commentar. pagin. 461. ubi meum nomen est notatum, Æ. P. Sed hoc bonum videtur mihi diuinum esse. Dii enim dant hominibus iis, qui sapientia, modestiæque verè sunt absoluti, ut voluntariis imperent, eosque regant. Dant etiam hominibus, ut in inuitos tyrannidem exerceant, quos [Dii] iudicant dignos esse, qui viuant, ut, &c. Sensus. Hoc bonum est diuinum. Nam Dii volunt, ut voluntarii quidem, pacificè regantur, inuiti verò, tyrannide premantur, actyrannicè regantur, quòd imperata facere noliunt ea animi alacritate, quæ decet. Leunclavius in sua postrema editione sic ista correxit, ἐδελοῦτων ἀρχῆν. Ἐπεὶ δὲ δίδονται. Lectorem emendationem libere sequatur, quam meliorem esse cognorit. Illud obiter dicam τὸ δίδονται propius ad φείδονται accedere, quàm τὸ δίδονται, estque Atticismus, passiuum pro actiuo δίδοσι, siue δίδοσι Ionico, quod sequitur, & cuius ductum ad verbi corrupti correctionem adducti sumus.

Pag. 880. B. Εἰ π' αὐτῶν] Propter ipsum Socratem id est, propter ipsius sermonem. propter illa verba ab ipso prolata. Hæc ab interprete sunt omissa, quæ tamen non prætereunda. Quamobrem in ipso textu post vocem omnes, addidi, propter ipsum. Quorum verborum sensum hic aperui.

Pag. 881. C. Αἰμὴ ἐν μετὰ αὐτῶν οἰκοδοσι;] Ad marginem scriptum extat, ἀλλὰ μετὰ ἐν αὐτῶν οἰκοδοσι; Sed longè minore cum mutatione sic legendum cenfeo, ἀλλὰ ἐν μετὰ αὐτῶν οἰκοδοσι; id est, sed in mercede conductis habitant? Quinetiam hæc φεάσις est & frequentior, & elegantior. Quid autem sit μετὰ, quid μετὰ αὐτῶν, quibus nouit. Hinc verbale μετὰ αὐτῶν, ἢ ὄν. mercede conductus. Vtra correctio sit melior, lector ipse iudicabit.

Pag. 882. A. Αὐτῶν δὲ κληθῆναι] Apud Homer. Iliados f. pag. ex Crispini typis 841. hi versus aliter leguntur,

Αὐτῶν δὲ κληθῆναι εὐπλέκτω ἐν δίφρῳ,
Ἢ κ' ἐπ' ἀερεσῶ πῖν. ἄλαρ τὸν δέξιόν ἱππῶν
Κένσῳ ὀμοκλήσας, ἔξαι τὸ οἰνία χερσὶ.

Id est,

*Ipse quoque incumbit benefacto in curru
Paululum in sinistra horum. At dextrâ equi
Punge vociferans, laxâque ei habenas manib.*

Siue igitur lectionis varietatem, siue μνημονικὸν ἀμάρτημα sic appelles, hac de re lector erat monendus. Leunclavius hanc diuersam lectionem

nem

nem αὐτῶν, & αὐτῶς, & ὁμοκλήσεις, in suis notis non obseruauit. Ἡ καὶ αὐτῶς (vt docet Eustathius) ἡσυχῆ, ἡρέμα, ἐπὶ ὀλίγον, ὡς τὸ ἀκλῶ λέγεται, καὶ φιλοδουλίαν.

Ibidem D. Κείνου] Leunclaiius vbicunq; pronomen istud variis casibus expressum occurrit, ait mutilum esse, & κείνος, κείνη, κείνο, sic in aliis casibus plenè dicendum, quòd κείνος, κείνη, κείνο, sit ποιητικῶν πρῶτον. Sed quamuis hoc ego quoque fatear, hoc tamè non ideo à Xenophonte dicèdi forma alienum videtur. Quot enim alia vocabu-

la, quot locutiones poeticae passim apud Xenophontem inueniuntur? De quibus nostrum græcolatinum Xenophontis indicem consule. Nequaquam igitur ἐν τοῖς ποιητικῶν ἀρχαῖς, ἐν τοῖς κλισιαῖς, ἐν τοῖς ὁμοκλήσεσιν, ὡς τὸ πρῶτον ἐν τοῖς ποιητικῶν ἀρχαῖς, ὡς τὸ δεύτερον ἐν τοῖς κλισιαῖς, ὡς τὸ τρίτον ἐν τοῖς ὁμοκλήσεσιν.

Pag. 884. C. Ο μῶν μόνον] Rectè. Nam τὸ φιλεῖν significat amare, quod ab animo proficiscitur, & osculari, quod sine corporis tactu fieri nequit. Quantam autem voluptatem vel ex inanibus osculis homines amore capti percipiant, Theocritus hoc versu testatur,

Ἐστὶ καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδία πέρφει.

Pag. 899. A. Εἰ δὲ οἱ οἱ μὴ μόνον εἰαυτῶν, ὡ τὸν πατέρα κοσμήσῃ, ἀλλ' ἰκανὸς ἡγήσεται, & ἰσάμενος, & πειθήσει, ὡ ὄνομα τὸς ἰσάμενος] Ex hoc vno loco (ne cæterorum exemplis vtat, quæ numero sunt sexcenta) manifestè patet, apud Græcos ante modos infinitos tam nominatiuum, quàm accusatiuum sine discrimine poni. Cùm enim hæc ab illo οἱ οἱ re-gantur, & Xenophon dixerit οἱ οἱ εἰαυτῶν, proculdubio, nisi verum esset, quod à me dictum, nunc subiiciendum esset, ἰκανὸς ἡγήσεται, & ὄνομα τὸς, quæ tria epitheta ad illud εἰαυτῶν præcedens referuntur. Quamuis autem constructionem hęc animaduertas mutaram, nihil tamen mutandum. Sic enim vulgatam lectionem tueri potes, vt ex grammaticorum sententia monemus.

Pag. 902. A. Διαφέρει πολλὰ πλάσια μὲν] Hęc ita sunt distinguenda. Διαφέρει, deinde nouæ periodi principium est subiiciendum, πολλὰ πλάσια μὲν. Hoc verò μὲν iam proδ sumendum, vt & apud Thucydidem sæpe faciendum constat.

Pag. 904. E. Ὁ ἀπὸ οὐδ' ἐπί] Leunclaiius mutat in ἀπὸς. Sed nulla necessitas hanc mutationem flagitat. Nam vulgata lectio nihil ab vsu, nihil à recto, puròque sensu remotum habet. Vertendum autem, ,, Quemadmodum igitur si quis, qui sitis sit imperitus, [qui sitim non sit expertus,] potu fruatur, [ignorat quanta sit potus voluptas, quam homo sitiens percipit, dum bibit,] sic etiam is, qui amoris est imperitus, suauissimæ veneris est imperitus, [nec scit quantam voluptatem homines ex amore venereo percipiant.] Hęc enim ad sententiæ perfectionem ea desiderantur, quæ hisce notis clauduntur, & quæ ἐν τῇ τῆς εἰκόνος ἀποδοδῆς melius indicantur. Hoc autem ἐπιφύσεως genus in huiusmodi rebus per similitudinem exprimendis, à probatis auctotibus non rarè vsurpatur: sed quod verbis disertissimis non explicatur, id ex altero similitudinis membrò facilè colligitur ab iis, qui rem attentè perpendunt. Maximam Henrici Stephani mutationem, quam hoc loco no-

bis quavis ratione probare conatur, Leunclaiius iure damnauit. Quia tamen & ipse Leunclaiius locum istum non satis attentè perpendit, sic eum vertit, vt ipsam Xenophontis mentem non videatur assecutus. Lector non mihi sed veritati faueat ἀποδοδῆς, καὶ ἀπαθῆς. Illud etiam addetur, ἀπολαύειν τὸ πίνειν, id est, potu frui, iam nihil aliud significare, quàm quod vnice vocabulo, πίνειν, id est, bibere, simpliciter alibi dicitur. Aliàs verò voluptatem, quæ ex potu percipitur, significare potest.

Pag. 905. D. Ὡς ἐξείκα(σος)] Quamuis & in aliis editionibus ita scriptum inueniam, tamen (nisi fallor) ἐξείκα(σος) legere præstaret. Facilis est lapsus propter similitudinem istarum syllabarum, ου, & ω. Nihil tamen muto: sed lectorem obiter moneo. Qui constructionem huius loci considerabit, is nostram coniecturam à veritatis scopo non aberrare iudicabit.

Pag. 906. E. Ἰσάμενος] ἀπὸ τῶν, εἰαυτῶς ἰσάμενος. Hoc loquendi genus & Virgilius imitatus est, Æn. 2. 149. de Androgeo verba facit,

Fida satis sensit medios delapsus in hostes.

Charisius. Delapsus, pro, se delapsus esse. Xenophon pagin. 910. E. ἀιδάνομαι σερόμενος, ἀπὸ τῶν ἀιδάνομαι εἰμαυτῶν σερόμενον. Sentio priuatus, pro, me priuatum, & spoliatum esse.

Χαλεπὸν οὐδ' αἰσῶν πόλει] Pater meus in suis comment. pagin. 471. locum istum sic legendum monet, ὁ σικων πόλει. Quam emendationem & Leunclaiius in sua postrema editione vt bonam ad marginem notauit.

Ibidem D. Οὐκ ἄξει ὄλιω τῶ πῶν] Leunclaiius legendum ait ἀξί. Rationes probabiles, quas affert, vt suam emendationem tueatur, in ipsius notis vide. Vulgatam tamen lectionem non inepte retinere possumus, vt ἄξει, sumatur pro, reget, gubernabit. Sensus hinc optimus elicatur, Tyrannus, qui suos ciues interficit, ciuitatem integram à se non amplius rectum, siue gubernatum iri scit: scit etiam se paucioribus imperaturum. Cur autem ille ciuitatem integram non amplius reget? Quia de ciuibus multos interfecit, quibus cæsis factum est vt paucioribus in posterum sit imperaturus. In his enim verbis, ὄλιω τῶν οὐκ ἄξει ὄλιω τῶ πῶν, quædam illorum verborum præcedentium, οὐκ ἄξει ὄλιω τῶ πῶν, interpretatio videtur esse. Quod autem ἀγειν, pro regere, & gubernare sumatur, hoc minimè nouum. Nam & Thucyd. lib. 1. 84. τῶν πολιτείαν ἀγειν sumit, pro Rempublie. regere, gubernare. Idem & lib. 2. 143. 3. Pindarus etiam eodem significato sæpius hoc vsurpat. Olympiorum ode 8. 104. Ἀπῆμαν πον ἀγρον βίοπον, id est, Vitam malorum-expertem regens. Idem Pythiorum ode 6. 280. Νόω πλοδπὸν ἀγειν. Prudentia diuitias regere. Lector sequatur eam sententiam, quam meliorem esse cognorit.

Pag. 908. C. Ἀπικνηκίας] Vel ἀπικνηκίας legendum, vt in quibusdam exemplaribus legitur, ab ἀπικνηκίω, ὡς ἀπικνηκίω, quod ποιητικῶν πρῶτον. Vel ἀπικνηκίας, ab ἀπικνηκίω, cuius præteritum perfectum meditum est ἀπικνηκα. Posteriores lectio-nem in aliarum editionum margine notatam habemus.

Pag. 913. A. Καὶ ἄλλον, ὄντινα ἀεὶ πρὸς τὴν γλῶσσαν
 σι.] Leunclavius nullum ex istis verbis commo-
 dum sensum elici posse statuit. Quare proculdu-
 bio, καὶ ἄλλοις αὐτοῖς ἀεὶ legendum censet. Sed nihil
 mutandum. Nam vulgatae lectionis verba men-
 do carent, & bonus, imò verò optimus sensus
 hinc elicitur. Qui tyrannorum imperio parent,
 huiusmodi honoribus (de quibus antè verba fa-
 cta sunt) eos afficiunt, neque verò solis tyrannis
 hos honores deferunt: sed & alii cuilibet, quem
 honore semper afficiunt. Vel, Non solum tyran-
 nos: at & quoslibet alios, quos honore dignos iu-
 dicant, his honoribus semper afficere consueve-
 runt. Quamobrem erit argumentum, quod à mi-
 nori ad maius vulgo vocatur, ut illud efficiatur,
 minimè mirum esse, quòd tyranni his honoribus
 afficiantur ab illis, qui ipsorum imperio parent,
 quando vel aliis longè inferioribus iidem hono-
 res ab iisdem hominibus haberi consueverint.
 Dicemus autem constructionem mutatam: sed
 nihil præter morem. Dicimus enim eleganter,
 ποῖόν σοι κακόν, quod commune, & ποῖόν σε κακόν, quod
 atticum. Sed si quid mutandum, leuissima mu-
 tatione facta, pro ἄλλοις, legemus ἄλλω, & dativus
 iste dativus πρὸς τὴν γλῶσσαν, eadem constructione servata,
 respondebit. De nostra coniectura liberum iudi-
 cium lectori facillè permitto.

Pag. 915. A. Τοῦτον θεώμεθα] Videtur Xenophon
 ad illud Homeri carmen alludere, quod Ὀδυσσεύς
 65. extat.

Ἐρχόμενον δὲ ἀνὰ ἄστρ, θεὸν ὄς εἰσέρωσι.

Ibidem D. Τοῦτον δὲ βαρύτερον φόρημα] Nisi fallor,
 φόρημα iam nihil aliud significat, quàm onus, quod
 fertur, atque gestatur. Qui locum attentè per-
 pendet, & verbum illud βαρύτερον, quod propriè
 de grauibz oneribus dicitur, non damnabit no-
 stram coniecturam. Sic autem ista sunt intelligen-
 da, πύπυ, τῆς πῶν μετὰ φόρον φυλακῆς, & παρουσίας. Cur
 hoc? Ciues enim, qui tyranno parent, agrè ferūt,
 quòd peregrinum militem, à tyranno mercede
 conductum, suis ipsi sumptibus alere cogantur,
 idq; in tyranni gratiam, ut ab eo faciliùs tyrannicè
 tractentur. Quòd autem hos milites suis sum-
 ptibus alant, Xenophon apertè docet pag. 918.
 A. vbi de ciuibz dicit, πῶς ἐκ ἀνάγκης & δαπανῶν εἰς
 πύπυς ἡδίστα; Per πύπυς verò πύς δαυφύροις, tyranni
 satellites, & milites mercenarios intelligit. Hoc
 igitur est illud onus, quò nullum aliud grauius
 ciues esse ducunt. Sequentia nostram coniecturam
 confirmant, vnde patet varias lectiones ad
 marginem hìc notatas, ad rem præsentem non
 facere. Sensus enim nimium coactus, & à Xeno-
 phontis mente remotior ex istis lectionibus elici
 videtur, quod ex interpretatione vulgata collig-
 itur.

Ibidem. Οὐδὲ πρὸς τὴν γλῶσσαν] Si codex men-
 do caret, hic est huius loci sensus. Quamuis enim
 ipsi ciues, milites mercenarios, tyrannis hono-
 re pares esse non existiment, eos tamen à ty-
 rannis avaritiæ, fraudisq; causa putant ali. Sen-
 sus hic à veritatis scopo non remotus videtur. Si
 quis tamen locum corruptum esse ducit, is Leun-
 clavi correctionem sequatur, quæ magnam quid-
 dem mutationem habet: sed sensum nostro me-
 liorem non habet.

Pag. 918. A. Διῶντ' αὐ] Vel διῶντ' legendum,

vel διῶντ' αὐ, pro integro διῶντ' αὐ, ut pag. 920.
 A. Facilis lapsus, leuis mutatio, lectio melior. Ni-
 hil tamen muto.

Ibidem E. Εὐ εἶσι νικῶν] Leunclavius legen-
 dum ait εὐ εἶσι νικῶν, quòd græcè non dicatur εὐ εἶμι.
 Quamuis autem hoc non sit ab usu nimis remo-
 tum, tamen illud hìc obseruandum πὸ εὐ non cum
 verbo εἶσι: sed cum participio νικῶν esse conitun-
 gendum. Quid autem aliud significat, εἶσι νικῶν,
 quàm νικῶντες, eris vincens, eris victor, vin-
 ces? An hoc nouum? minimè gentium. Quare
 nec vllis indiget probationibus. Horum autem
 verborum hæc est sententia, Bene, præclarè vin-
 ces. quomodo? subicitur, πρὸ καλῶς, &c. Præcla-
 ram victoriam adipisceris. qua ratione? Eo cer-
 taminis genere, quod inter homines est pulcher-
 rimum, & magnificentissimum. Sic igitur vul-
 gatam lectionem commodè retineri posse con-
 stat.

Pag. 928. D. Πλεῖστοι περὶ ἄδρι] Si codex sanus, est
 C Atticimus, epithetum masculeum cum nomine
 fæmineo iunctum. Sed cum antè constanter e-
 pithetum fæmineum huic nomini sit additum,
 ut addendum videtur, ut quæ pag. 929. D. legitur,
 περὶ ἄδρι πολλαί, facillè crediderim hìc etiam πλεῖστα
 scribendum. Facilis error, leuis mutatio. Vide &
 pag. 931. C.

Pag. 929. B. Ὑπὸ πειπέδων] πειπέλων legendum,
 ut docet pater meus in suis comment. pag. 495.
 Quinam autem dicerentur πειπέλοι, patet ex Iul.

D Pollucis lib. 8. verbis, vbi pro vitiatò vocabulo
 πειπέλους legendum πειπέλους. Leunclavius corru-
 ptam vocem πειπέλων, in superioribus editioni-
 bus sequutus, verterat, à circumstantibus pediti-
 bus. Sed postea patris mei correctionem sequi
 non dubitauit, suisque notis eam confirmauit.
 Hac ipsa pag. 929. E. πειπέλων τῶν χόρεων habemus,
 vnde οἱ πειπέλοι sunt dicti.

Ibidem C. Ἀλλὰ πολυαἰθραπίας] Quia præcedūt,
 οὐ μόνον, iam ἀλλὰ καὶ πολυαἰθραπίας dicendum vide-
 reretur. Pro verbis verò sequentibus, τῆς ἀκείνου
 αὐ, legendum olim existimabam, τῆς ἀκείνου, δηλο-
 νόλι τῶν αἰθραπιδῶν. Vel, τῆς ἀκεί, πρὸ τῆς ἀκεί, ut
 subaudiretur participium οὐσίας, quam correctio-
 nem ex patris mei verbis eliciebam. Sic enim ille
 in suis comment. pag. 495. ex mercatu, qui ibi in-
 stitutus fuerat. Leunclavius & ipse in postremæ
 editionis margine, notisq; hanc emendationem
 notauit.

Pag. 930. A. Ὡς ἐμῆ δόξη παρ' ἀγγέλω σκοποδῶν.]
 F Hunc locum olim sic emendandum arbitrabar,
 ὡς ἐμῆ δόξη δοκεῖ, ἀγγέλω ὡς οὐκ εὐ σκοποδῶν. Quæ
 sic in ordinem sunt redigenda. ἀγγέλω ὡς οὐ-
 πίζε (ὡς ἐμῆ δόξη δοκεῖ) οὐκ εὐ σκοποδῶν, id est, Denun-
 tio istos (ut meæ sententiæ videtur, [ut mihi vide-
 tur, ut meæ fert opinio,] rem non rectè confide-
 rare. Sed quamuis post illud δόξη, vel δοκεῖ, vel ali-
 quod aliud ἰσοδυναμοῦν vocabulū desiderari con-
 stet, verba tamen sequentia, παρ' ἀγγέλω, in voca-
 bulum ἀγγέλω, i. præter rationem, absurdè, non
 infeliciter à Leuncl. mutata fateor, quamuis mu-
 tatio non parua videatur, atque coniecturam i-
 psius laudo.

Pag. 936. C. Παρεσηκότας ἰππέων] Leunclavius
 ὀπιπέων, vel ὀπιπέων legendum ait. Hoc utrun-
 que vocabulum non solum in omnibus eius edi-
 tionibus, & notis: at etiam in eius manu propria
 scriptis

scriptis annotationibus sic inuenio scriptum, idque variis in locis. Atque ὀπιπύων Homericum esse dicit: sed apud Homerum non ὀπιπύων, at ὀπιπύων passim inuenias. Eustathius, ὀπιπύων, τὸ ἐπιπύειν, ἢ ἀεὶ ἐργῶς βλέπειν, ἢ τὸ ὀπιπύειν, ἢ ἀεὶ διπλασιασμένον. ὀπιπύων verò in vulgatis lexicis reperiri negat, quod tamen cum in aliis, tum in Basiliensi reperitur, licet nullis exemplis confirmetur. Quamobrem (nisi fallor) pro ὀπιπύων, quod in Leunclauij notis legitur, ὀπιπύων scribendum, & sic ad marginem videtur notandum.

B Pag. 937. A. Τὸς ἵππους φασὶ γὰρ δῖος ἀεχασομένους ὑπόπτως λέγειν. Ista Xenophontis verba leguntur apud Thucydidem libr. 6. pag. 452. annot. 10. in voce ὑπόπτως. Vide nostrum graecum indicem, vbi vox ista dilucidius explicatur.

Ibidem, C. Ἀμβάτη] Fortasse ἀμβάτη scribendum. Nam & supra, & hac ipsa pag. A. τὸν ἀμβάτην, & D. τὴν ἀμβάτην legitur. Quae vocis varietas ab abbreviatione graeca videtur manasse. Si codex sanus, hoc vocabulum erit ποιητικόν. Nihil tamen inuro. Nam & pag. 939. D. τὴν ἀμβάτην, dicit. Quod pag. 940. D. & 941. E. & 944. E. τὴν ἀμβάτην. Quare varietas haec est obseruanda.

D Pag. 942. D. Ὁρθῶς αἶ] Leunclauius ὀρθῶσαν ait legendum. At si ab ὀρθῶ, ὀρθῶ, ὀρθῶσα, verbum hoc deductum, proculdubio non ὀρθῶσαν: sed ὀρθῶσαν, vt ἡσούσαν scribendum. Nec enim hinc vel Ionismo, vel Dorismo locum esse constat. Sed facilis fuit lapsus ob similitudinem πῆς οὐ, ἢ ὀ, syllabarum. Reliquam huius loci correctionem laudo. Nam verba corruptissima Leunclauius feliciter emendauit. Quae paulo post sequuntur, ἢ ὀρθῶσαν, Leunclauij correctionem confirmant.

Pag. 943. C. Τὸ δ' ἀριστερόν] Μέρος subaudiendum videtur. ἀριστερὸν τὸ ἀριστερὸν μέρος, ἀντὶ τῆς, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἀρχεσθαι. Quod ante dicit, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ἀρχεσθαι εὐδοκίμωτον. Sunt qui σκέλος subaudiendum putent, vt infra, pag. 949. E. vbi Xenophon sic loquitur, [ἵππος] ἀρχεσθαι αὐτῶν τὰ σκέλη. Quorum sententiam Leunclauius in priore versione sequutus, vertit, Ita enim ille sublaturus leuam, vbi crus subintelligitur. Lector id sequatur, quod optimum esse iudicabit.

Ibidem, E. Ἀρκίος κείσται] ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸ κείσται. Pag. 953. B. Ἐξαφῶναι] Leunclauius ἐξαφίεναι legendum ait. Sed nihil mutandum. Nam vel est infinitus praesentis per metathesin formatus, vt saepe reperias ἀφίεναι pro ἀφίεναι in imperfecto. Quare sic etiam ἀφίεναι, & ἀφίεναι. Vel est infinitus aor. 2. actiui.

Pagin. 954. D. Ὅπως ἀκονποῦσι] Leunclauius ait ἀκονπῶσι, & pro, δυνήσονται, legendum δυνήσονται, quod & quarta ante linea sit ita scriptum. Addatur & quod pag. 956. C. legitur. Sed nihil mutandum. Nam vulgata lectio est bona. Imò verò illud δυνήσονται vix apud vllū reperias: Quamuis enim futurum δυνήσονται, vt ἀδυνάωμαι, δυνάωμαι formatum, sit vltimatissimum, tamen nec aoristus prior mediū, ἐδυνάωμαι, nec modi hinc deducti reperiuntur apud alios, quod saltem in vulgatis grammaticis, lexicisq; scriptum legatur. Quamuis enim ipsa formatio sit legitima, tamen probatorum scriptorum auctoritate, & exemplis est confirmanda: Quae si desint, nihil temerè mutandum, praesertim cum nulla necessitas hoc flagitet. Quid enim quæso respondeamus si quis dicat in

A his omnibus locis δυνήσονται scribendum, vt sit futuri temporis tertia pluralis indicatiui modi? Sed vt concedamus hoc δυνήσονται bonum, ac legitimum esse vocabulum, at illud ἀκονποῦσι in ἀκονπῶσι mutandum nequaquam concedemus. Quis enim vnquam ἀκονπῶσι, vel ἀκονπῶσι, legit? Vbi scriptum exstat? Equidem ignoro. Sed est futurum Atticū sic formatum. ἀκονπῶσι. fut. com. ἀκονπίσι. Atticum verò, ἀκονπῶσι, ἢ ἢ. Illud verò ὅπως tam futuro, quàm praesenti, & tam indicatiuo, quàm subiunctiuo ἀδυνατοῦς gaudet. Xen. pag. 961. C. ὅπως ἐμπήρωσι ἐξεί. Idem ead. pag. D. ὅπως ἐσονται. & 965. D. ὅπως σίτην ἐξουσιν. & καὶ ὅπως ἀποχρησούσιν. & 968. B. ὅπως ἐσονται. Vide plura exempla in nostro indice graecolatino, in voce ὅπως.

C Pag. 971. E. Ἡ δ' ἄρ' ἐστὶν ἀμείλιχος ἀμείλιχος ἀμείλιχος] Quamuis quod à Leunclauio dicitur, longè sit frequentius, tamen vulgatam lectionem honestè tueri possumus. Nam & Isocrates ita loquitur, συμβαλλόμενος μεγίστην ἀμείλιχον δυνάμιν. Quamobrem hic etiam datiuus ἀμείλιχος subaudietur. Hoc autem ad equites referendum, de quibus verba sunt. Idem Leunclauius illud ὑπαρχεσθαι censet in ὑπαρχεσθαι mutandum. Sed nihil innouandum. Nam est ἑλκυστικὴ particula αἶ, quae (vt pluribus supra demonstratum) vel expressa, vel subaudita, vt hic eam subaudiri patet, vim futuri saepe denotat. Quamobrem integra erit locutio, ὑπαρχεσθαι αἶ, ὑπέρ τινος ὑπαρχεσθαι. Ne longius abeamus, pag. 972. A. φιλοπρημῶσαι αἶ, pro φιλοπρημῶσαι. Ibidem, B. ἐνεργῶτατον αἶ εἶναι, pro ἐνεργῶσαι. Plura exempla in nostro graecolatino indice vide.

E Pag. 972. C. Οὐδ' ἔτι συμβουλευσά τις οἶόν τε εὐρεῖν] Leunclauius haec ita legenda censet, οὐδ' ἔτι συμβουλευσά τις οἶόν τε εὐρεῖν. Sed quid opus tanta mutatione, cum vnica litera mutata totus locus commodissime sanari possit? Legendum enim ἢν pro τις, sic, συμβουλευσά τις οἶόν τε εὐρεῖν. Horum autem verborum haec erit constructio, οὐδ' οἶόν τε εὐρεῖν ἢν οὐτῶν συμβουλευσά, πῶς θεῶν. Quae verba sic dilucidius aliàs efferentur, οὐδ' οἶόν τε εὐρεῖν, vel, ἢν οἶόν τε εὐρεῖν, ἢν οὐτῶν οὐδ' ἢν οὐτῶν εὐρεῖν ἢν, πῶς ἢν θεῶν, πρὸς τὸ ἔτι συμβουλευσά τις οἶόν τε. Dicimus enim συμβουλευσά σοι ἢν. Quamquam si quis in illis τις οἶόν τε, praepositionis ἢ defectum esse dicat, haud contra dixerim. Coniecturam istam sequentia confirmant, ἢν οἶόν τε εὐρεῖν αὐτῶν [τῶν θεῶν] συμβουλευσά τις οἶόν τε, & cetera. Οὕτως autem dictum, vt intelligatur vel καλῶς, vel ὡς οἱ θεοί, qui omnia notūt, & prestare possunt, vt antè Xenophon dicebat.

F Pag. 976. B. Αφίστανται τὸν ἥλιον ὑπὸ τὰς σκιὰς] Si codex est sanus, ἑλκυστικὴ est ἢ, ἢ ἢ, ἢ ἢ, praepositionis. Sic autem totus locus accipiendus, ἀπὸ τοῦ ἐργασίας, ἢ τὸν κωηγεσίων ἀφίστανται ὑπὸ τὰς σκιὰς, ἢ, ἢ ἢ, ἢ ἢ τὸν ἥλιον. ἢ enim pro ἢ passim apud Thucydide inuenias, vt pag. 406. 10. 470. 524. 525. 526. 527. 591. 607. Pro quibus verbis Xenophon supra συνωνύμως dixit, ἀπὸ τοῦ κωηγεσίων ἀπαλλάττειν.

G Pag. 978. A. Διακινώωντων] Si codex mendo caret, est atticismus pro διακινώωντων, cui respondebunt illa ἐκινώωντων, & κινώωντων. Hoc moneo, quia alioqui dicendum esset διακινώωντων, quod patet ex participiis illis, ἀπαλαθόμενοι, ἡθεῖσαι, & cetera. Huiusmodi autem atticismus plurimis in locis apud hunc ipsum Xenophontem inuenias, vt supra videre licet, & infra, pag. 985. C. ἐμβόωντων, pro ἐμβόωντων.

